

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů
Cena 1,88 + 0,12 (HST) = 2,00 dolary.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou noviny
předplaceny, je v pravém
horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J Time
Committed
Á délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
647/728-0654
Praha: 222-261-811
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 10.

(500.)

Vol. 22.

Thursday,

May 31,

2012

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com — zpravy.org — zpravy.ca — spravy.ca

Mlýnský den a jiné pražské kratochvíle

Minule jsme se podívali do Plzně na festival Finále. Dnes tedy zůstaneme v Praze. Vlastně skoro v Praze, protože obec Choteč již územně spadá pod okres Praha-západ a v čísle 23 se nachází *Mlýn u Veselých*. Vyrůstal v něm můj spolužák Zdeněk Veselý a domů jezdil trolejbusem, který končil v Jinonicích, pak z konečné šlapával pěšky až do mlýna. Nevěděli jsme, že se jedná o historickou památku a tehdy to snad ani netušil samotný Zdeněk. Ve mlýně se už dávno nemlelo a Zdeněk chodil se mnou na průmyslovku.

Mlýn se jmenoval původně Měchurovský, protože první zmínky o něm patří do doby pobělohorské, do roku 1666, kdy nájemcem mlýnu se stal Matouš Měchura. V roce 1776 však mlýn koupil Václav I. Veselý s manželkou Františkou, rozenou Neumanovou za 2250 zlatých. Během první světové války vede mlýn Marie Veselá,

MLÝN U VESELÝCH NA RADOTÍNSKÉM POTOCE

turbína, která dodává elektřinu do rozvodné sítě. ČEZ má však podmínku: buď budete dodávat všechno nebo nic. A tak mlýn dodává ČEZu levnou elektřinu a pro své potřeby kupuje poněkud dražší.

Největší atrakcí však byl Mlýnský den. Když jsme přijížděli s kamarádem Richardem a ptali jsme se na cestu, aniž bychom vyslovili otázku, lidé rovnou ukazovali směrem ke mlýnu, a když jsme po úzké cestě k mlýnu dojeli, nebylo, kde zaparkovat. Trčeli jsme jedním kolem nad potokem. Bylo to na štěstí kolo zadní a Renault má, jak známo, náhon na kola přední, takže Richard, ač mu ze školních let říkáme Břídil, se otočil a vyjel, podobně jako by to dokázal legendární Gilles Villeneuve, který jednou během závodu urazil kolo, ale dojel do depa o třech kolech.

Ve mlýně byla skutečně pohoda. Chleba, placky, ale i gulášek a pivínko. Nebýt vysokého napětí, které vede nad mlýnem, jsem měl pocit, že jsem se ocitl v minulém století. Pouze jedna věc ve mlýně chybí, jsou to hrací automaty, které byly součástí mlýnů. Když si sedlák nechal mlít mouku, poslouchal zatím příjemné melodie a mlynář měl nějakou tu zlatku navíc.

Vydal jsem se po červené značce do Radotína. Po hodině cesty jsem dorazil k asfaltce a protože městský autobus jezdí v sobotu každé dvě hodiny, došel jsem skoro až na nádraží. Pro návštěvníky je možná opačná cesta - vydat se z Radotína do Mlýna u Veselých v Chotči. Nedá se zabloudit.

Mediálně se očekávalo, že hlavním hitem ve sdělovacích prostředcích bude Mistrovství světa v hokeji. Tentokrát však ČT 24 (zpravodajský kanál) zastínila ČT 4 (sport). Postaral se o to nešťastník David Rath, kterého chytili v Rudné u Prahy, jak přebíral úplatek sedmi miliónů korun v hotovosti v krabici od vína. Prý myslel, že tam má i tu flašku. Bohužel neměl.

STARÝ A MLADÝ (ZDENĚK II. VESELÝ) MLYNÁŘ

protože její manžel Rudolf je nezvěstný a vrací se až 20. června 1920 jako ruský legionář a příslušník 5. střeleckého Pražského pluku TGM. V třicátých letech je postavena pekárna, která peče pro okolí. Během okupace Rudolf Veselý pomáhá lidem z okolí a v roce 1942 je vodní kolo nahrazeno Francisovou turbínou. Od roku 1943 má mlýn své vlastní osvětlení. V roce 1951 je však mlýn vyloučen z mléti a dochází k ukončení jeho činnosti. V roce 1975 dochází k demolici pekárny. Po roce 1989 dochází k obnově mlýna a v symbolickém datu 17. listopadu 1992 po více než 40 letech mlýn opět namlel mouku pro pekařské účely.

V dnešní době však nelze konkurovat velkým megapodnikům, ale Zdeněk je fanda a mlýn udržuje stále v provozu. Pečlivě rekonstruoval vnitřek mlýna. Všechny řemeny jsou řádně napnuté. Kola se otáčejí a dělají radost návštěvníkům. Jediné, co však je funkční je

Sociální demokracie se ho chudáka zřekla, ale on se nechce zřici poslaneckého mandátu. Trochu propletenec. Poslanci ho nechtějí do sněmovny. Zlý jazykové tvrdí, že by se poslanecká sněmovna mohla přestěhovat do kriminálu, jak ukazuje ilustrační fotografie.

Zaskočil jsem také do Michle, kde jsem před odchodem do exilu bydlel. Pravda, soudce Stočes - a nutno říci, že to byl nestraník - rozhodl, že tento byt mně nepatří, protože jsem nebyl z tehdejšího Československa deportován. Ještě několik let po soudním procesu byla na zvonku moje jmenovka. Nyní je tam na zvoncích MĚSTSKÁ ČÁST. Ač radní proklamovali, že vše se děje transparentním způsobem, nikdy tento transparentní postup nebyl k dohledání na internetu. Nevidím vše v této pražské čtvrti černě; pár metrů od vchodu do mého domu byla restaurace, která slibovala, že každé šesté pivo je zadarmo.

Před časem jsem dostal fotografie z muslimských demonstrací v Londýně. Něco se mi na nich nezdálo, poslal jsem je na expertizu. Výsledkem bylo, že je to podvrh. Od té doby tyto fotografie dostávám pravidelně. Vždy odpovím, že se jedná o falzifikát. Pak přišla jakási úvaha od Milana Lasicy. Tuto úvahu Lasicca nenapsal a když jsem dostal Lasicovu kritiku Havla, bylo mi jasné, že se jedná o další podvod. Autorem byl někdo z nacionalistických kruhů na Slovensku.

Jenže, abych nezapomněl na svou rodnou hroudu, dostal jsem také zprávu o tom, že pokladník nové rómské strany zmizel i s penězi. Nedostal jsem to jednou, ale několikrát s odkazem na Parlamentní listy. Zjistilo se však, že autorem článku byl jakýsi Václav Prokůpek. Celý příběh si podvodník vymyslel a navíc je podezřelý z vydírání stařenky v Rokycanech. České televizi se ho podařilo nalézt, on však tvrdí, že někdo zneužil jeho jména.

Zvláštní telemark se udál i v břeclavském případě, kdy měli tři Rómové ze Slovenska brutálně zbit patnáctiletého chlapce. Ve městě se demonstrovalo proti Rómům (!?), noviny o případu referovaly na prvních stránkách, televize nezůstala pozadu. Později chlapec tvrdil, že to nebyli tři Rómové, ale pouze jeden. Tento týden se však zjistilo, že to nebyl Róm jeden, ale že chlapec spadl ze zábradlí.

Inu, nejen v Praze, ale v celých Čechách i na Moravě je o zábavu postaráno.

Aleš Březina - Praha

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

P.P.I.C. Accounts # 1001583

GST Business # 86957 0572 RT0001

Paid in Toronto

CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

published by ABE

P.O. Box 176, Station „E“,

Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222, 647/728-0654

E-mail: abe@zpravy.ca

abe@satellite1-416.com

www.satellite1-416.com

www.zpravy.org

www.zpravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ

Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11

Tel.: 222-261-8111

ISSN 1186-9283 (Print)

ISSN 1923-1784 (Online)

Advertising rates: 22.00 per inch/col.

\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 38,10 + \$ 1,90 (GST) = \$ 40,00,

pro ostatní svět CND/US \$ 60.

v ČR 1000 Kč, na Slovensku 40 eur.

PDF elektronicky \$ 22 -

V ČR 200 Kč, na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY V TORONTĚ

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslas), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9. Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. Duchovní správce: Rev. Libor Švorčík. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Římsko-katolický kostel sv. Cyrila a Metodě (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Ne.: 11:00, po a št.: 8:00, út, st. a pá.: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Ne.: 9:00 a so.: 17:00. Farář: J. Vaňo. Kaplan: E. Rybánský. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedel' a: 10:45.

Slovenský grécko-katolícký kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Luteránsky kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Bohoslužby v nasledujúcich mesiacoch: 3. 6. 22. 7., 26. 8., 16. 9 a 21. 10. vždy ve 13 hod.

Československý baptistický sbor KITCHENER-WATERLOO: German Gospel Church, 223 Union St.E. Informace o bohoslužbách: 289/242-0635

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, Ont. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Margaret Hassler, Pastor, e-mail mkhassler@yahoo.com

Kat. bohoslužby mimo Toronto Burlington: Holy Sepulchre Cemetery-neděle 15:00 hodin. Streda 18:00. Duch. správce: Jiří Macenauer St. Adalbert R.C. Mission, 464 Plains Rd. W., Burlington L7T 1H2. Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: 23. 6. 2012 v 11 hod.

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hirchey): 170 Hincley Avenue. Nejbližší bohoslužby: 23. 6. 2012 v 17 hod., **Montreal:** Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: 24. 6. v 11 hod.

Vineland: St. Helen's Church R.C. Parish, 4156 Maple Grove Rd.

Nová sokolská sezóna:
Cvičení pro děti je každou sobotu od 15:30 do 18 hodin
v Magnetic Dr., Unit 21, , North York;
Cvičení pro dospělé je každou středu od 20 do 21:30 hodin.
v G.Harvey C.I., 1700 Keele St.,
Informace: Hana Jurasek:
905/838-5269

Slovak House - Slovak Infocentre
8 Clarence Square, Toronto
Otvoreno: Streda 15:00-17:00
Tel.: 416/689-9889
E-mail: info@slovakhouse.org
www.slovakhouse.org

Česká televize Nová vize
vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin
opakování v úterý v 7:30 hodin
na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)
E-mail: slepcevom@sympatico.ca.

Slovenská televize Slovenský svet
vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:30 hodin
opakování v úterý v 8:00 hodin
na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)
E-mail: katarina@creativepostinc.com

Informační a imigrační středisko ČSSK
Porady a ověřování dokladů po předchozím zavolání
Poštovní adresa je:
P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, On. M8X 2Y8
Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940
E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca
Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca
Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK
Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1
Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu
Středa: 16:00-21:00.
Tel.: 416-439-0792

Satellite 1-416
jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin. Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění. Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace, z kterých si může udělat svůj vlastní názor. Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskutí sleduje. Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through Canada Periodical Fund of the Department of the Canadian Heritage.

Canada

Kalendář

www.kalendar.zpravy.ca

3. 6. (ne)
Pouť do Midlandu

8. 6. (pá) 19:00
Odcházení
Film Václava Havla
Masaryktown

17. 6. (ne) 13:00
Den otců
Golden Pheasant Restaurant
733 Lakeshore East.
Mississauga

23. 6. (so) 14:00
Český a Slovenský den na
Masaryktownu
Křest knihy: Řetěz bláznů
během dne

6. 7. (pá)
XV. sokolský slet v Praze

11. 8. (so)
Letní sokolské hry na
Masaryktownu

J.K. Productions
v spolupráci s reštauráciou *The Golden Pheasant* Vás srdečně pozývajú na
Fathers Day Sunday Branch.

Termín akcie: 17. júna 2012
Miesto akcie: Reštaurácia *The Golden Pheasant* na 733 Lakeshore Rd. East Mississauga - križovatka ulic Cawtra a Lakeshore Rd. - 100m vlavo

Začiatok akcie: 13.00 hod.
Menu: (Je to branch - teda buffet) - Slepacia polievka s rezancami, vypražaný bravčový rezeň so zemiakovým šalatom, bravčové pečené mäso, kapusta a knedla, šošovicový prívarok s fašírkou, strapačky a ako zákusok šišky. Každý z otcov dostane jeden drink k obedu zadarmo. Cena pre jedneho konzumenta - 16.99 plus tax. Nakoľko kapacita reštaurácie je obmedzená prosíme prípadných zaujemcov, aby sa čím skôr prihlásili na telefónnych číslach: Patrik Severa 905/781-9374 alebo Ján Kosiba 905/812-5503.

Dobrý den z Ottawy,

obracím se na Vás s prosbou, zda byste mohli ve Vašem tisku zveřejnit jméno hledaného p. Jiřího Smahela, který po roce 1968 emigroval do Kanady. Jmenovaný je narozen v r. 1942 (43) a hledá jej již delší dobu jeho příbuzný p. Jan Bártek z Valašského Meziříčí. V našich archívech není o p. Smahelovi žádná zmínka. E-mailovou adresu p. Bárteka máme k dispozici na našem ZU pro případ, že se p. Smahel ozve.

Předem Vám velice děkuji za pomoc.

Velvyslanectví ČR

Zemřel JUDr. Miroslav Folta

Ve čtvrtek 17. května 2012 nás navždy opustil JUDr. Miroslav Folta. Zemřel pokojně obklopen celou svou rodinou v Houstonu, USA kde trávil několik posledních měsíců v péči dcery, po létech svého života v Kanadě.

JUDr. Folta se narodil 8. června 1918 v Proskovicích, vystudoval Učitelství ústav v Příboře na severní Moravě a během války působil jako učitel na Ostravsku. Po válce si však uvědomil, že jeho potenciál je daleko větší, proto se rozhodl studovat práva na Karlově Univerzitě. Promoval v roce 1948 těsně před začátkem komunistických čistek. Jeho právníká kariéra, jako městský právník, skončila velice rychle. Po dvou měsících právník Folta byl přinucen "budovat ostravskou Novou hut", jako nádeník. Jeho schopnosti se však nedaly umlčet tak po čase se Dr. Folta vypracoval na vysokoškolského profesora. Koncem padesátých let vyučoval ekonomiku na Vysoké škole báňské (VSB) v Ostravě.

Poválečná republika po komunistickém puči se stala pro JUDr. Foltu těžkým obdobím života, které ho vedlo ve věku "50" let k emigraci s celou rodinou do kanadské Manitoby. V roce 1968 JUDr. Folta s manželkou, dcerou a se synem přijeli do Winnipegu. Zde pracoval jako systémový analytik na Manitobské univerzitě. Bylo pro něho samozřejmé se zapojit do krajské činnosti, kde krajané brzy poznali jeho schopnosti a dobrotu. Byl zvolen předsedou winnipegské odbočky ČSSK. Snažil se obeznámit širokou veřejnost ve Winnipegu s dějinami, kulturou a úspěchy naší vlasti. Mohu jmenovat vzpomínkovou slavnost k 300. úmrtí J. A. Komenského; výstavu k 55. výročí založení Československa; výstavu ve winnipegské konzervatoři "Five from Winnipeg" ukazující práci krajských výtvarníků.

Pro krajany bratr Folta, jak jsme mu říkali, vykonal ve sdružení obrovskou práci. Dovolím si tvrdit, že měl největší zásluhu na vytváření nové vlasti pro posrpnové emigranty tím, že byl hnací silou v udržování malého českého domova v Kanadě. Společenské zábavy a kulturní akce pomáhaly Čechům a Slovákům v přechodu do nového prostředí. Tyto akce právě dokazovaly, že je možné si vzít do emigrace kus své vlasti udržováním zvyků a tradic.

Mirkova ochota komukoliv a kdykoliv podat pomoc v případě potřeby, byla u něho úplnou samozřejmostí. Tím se stal rádcem a pomocníkem krajanům v Manitobě.

Od roku 1983 žil JUDr. Folta s manželkou v Ottawě. V devadesátých letech sloužil jako předsedící soudce kanadského Tribunálu pro lidská práva. V roce 2001 mu byla udělena cena T. G. Masaryka, za jeho činnost mezi našimi krajany a za jeho záslužné příspěvky kanadské společnosti.

Před dvěma léty oslavili s manželkou Růženou šedesáté výročí svatby.

Jménem všech známých a krajanů z Winnipegu, vyslovujeme manželce Růženě, synovi Jiřímu, dceři Miriam a celé rodině upřímnou soustrast nad ztrátou drahého otce a manžela. Mirek zůstane ve vzpomínkách a v srdcích mnoha krajanů ve Winnipegu pro jeho lidskost, bohabojnost a příkladné chování, pro které byl mnoha lidem zářivým příkladem.

Pohřební obřad se konal 21. května 2012 v kostele sv. Michala v Houstonu, po kterém následovala kremace.

Drahý Mirku, nechť je Ti kanadská země lehká, kterou jsi svou emigrací vyvolil za svou.

Vilém A. Kun, Winnipeg

Klub Martina Rázusa,

v Torontě

za podpory Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí,
poriada druhý ročník detskej slovenskej recitačnej súťaže:

Maroško

Treba sa prihlásiť na telefónnom čísle: 416/658-9793.

Súťaž sa bude konať v sobotu 9. júna 2012 o 14:00

v hale Evanjelického kostola sv. Pavla
na ulici 1424 Davenport Rd.

(križovatka Dufferin St. a Davenport Rd.).

Popoludnie bude spestrené zábavným programom pre deti.

Vstup je voľný.

Náš slovenský jazyk je krásny.

POÚT DO AMÉRIKY - 20. květen 2012

Program:
11.00 hod. Modlitba a zpěvy
12.45 hod. Modlitba a zpěvy
13.30 hod. Modlitba a zpěvy

LEKČNÍČKA - V den pondělí 21. květen 2012

DĚTSKÝ TÁBOR HOSTÝN - začíná od roku 1984. Nachází se 80 km na S od Montrealu. U lesích Lamadnického pohorí. Tábor vlastní pláž na jezeře LaFont. Tábor pro děti od 6 do 15 let bude mít opět jasně 90 dňovú účasť, a to od 1. do 21. července. Tábor je stejný jako vlnou 2505/1 týden, 6955/2 týden a 9905/3 týden. Za každé dňa dieťa ve večer odíde na spánok. Dcére sa nepočítajú špeciálne služby, prípadne, ak tebe milujúca. Výhody pre deti: kvalitní program, dobré jedlo a ferne poplatky. Vydváhať potvrzení na daňové účely! Do táboru prijímame: deti, ktoré nemajú ani český, ani slovenský. Ak si dieťa priviedol svoje kamarády či kamarátky. Hlavné platené kuchačky (možná kompromize za prôby, omí) a vodenie k dejom. Prihlášky na detský tábor a na práci jso na internete: www.3002.ca/eng. Pošlite ju pre deti a spracovať na úroveň detských táborov. Kontakty: **KONTAKTY:** Ředitel dětského tábora: RNDr. Josef Mlýnský. Tel: 450-465-4844, fax: 450-923-4159, hm@3002.ca; Sekretářka: Věra Sehnáková. Tel: 914-385-3153, hm@3002.ca; Předseda Asociace Hostýn: Zdeněk Novák. Tel: 514-365-8863

Consulate General of the Czech Republic
in Toronto

cordially invites you to the screening of

"LEAVING"

In the memory of
Václav Havel

Friday, June 8th, 2012 @ 7:00 pm

at the Prague Restaurant, Masaryktown
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, ON

Reservations 416-299-0069

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český generální konzulát

Czech General Consulate
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991

E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hod.: pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB
Honorary Consul: Jaroslav Jelínek
611-71st. Avenue SE.,
Calgary, AB T2H 0S7
Tel.: (403) 269-4924,
fax: (403) 261-3077.
E-mail: jelinek@terramanagement.com.

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:
208 Scenic Glen Place N.W.,
Calgary, AB T3L 1K3.
Tel. and Fax: (403) 239-3543,
Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982
luzanzotto@shaw.ca
Mr. Ludovít Zanzotto, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC
22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com
Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:
649 Brooker Ridge
Newmarket, ON L3X 1V7
tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166
slovakconsulate@gmail.com
Michael Martinec, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:
247 Abbott St., 3rd Floor
Vancouver, BC V5Z 1E4
Tel. & Fax: (604) 682-0991
e-mail: stan.lisiak@gmail.com
Hours: Tuesday 14:00-16:00,
Thursday 10:00 - 12:00
Mr. Stanislav Lišák, Honorary Consul
Jurisdiction: British Columbia

Winnipeg, MB:
B-1106 Henderson Hwy.,
Winnipeg, MB R2G 1L1
Tel/Fax: (204) 947 1728
jkdraft@shaw.ca
Mr. Jozef Kiška, Honorary Consul
Jurisdiction: Manitoba

Finacial

Kursovní lístek

100 Kč	5,19 CDN \$
1 CDN \$	19,27 Kč
1 EUR	1,30 CDN \$
1 CND \$	0,77 EURO
1 US \$	1,02 CDN \$
1 CND \$	0,98 US \$

Universal Currency Converter - 21. 5. 2012

1 CDN \$	19,57 Kč
1 EURO	23,31 Kč
1 US \$	19,90 Kč

ČNB - 21. 5. 2012

BOHEMIA MIA

Státní svátky, které teď máme v Čechách k výročí ukončení 2. světové války jsem využila mimo jiné i k následujícímu psaní, které souvisí také s válkou, ale s tou první a s historickou skutečností nebývalé morální hodnoty o které moc Čechů vůbec nic neví, což považuji za škodu.

Na konci léta roku 1915 se na vesnických staveních v údolí italského jezera Ledra, (oblast Trentino), kde tato lokalita tehdy patřila Rakousku, objevil ze dne na den rakouský příkaz k evakuaci žen, dětí a starých lidí - prakticky za několik hodin už museli tito lidé nastoupit do žebříňáků a pak do nákladních vlaků s padesáti kilovými zavazadly na rodinu a odjet neznámo kam. Rakouský válečný režim touto evakuací civilního obyvatelstva řešil vyklizení lokality, kde se předpokládaly frontové boje. Italští běženci byli takto vysídlováni do hloubi Rakouska Uherska. Většina lederských obyvatel se po pětidenní neuvěřitelně namáhavé cestě ocitla v neznámých Čechách. Rakouská mocnost vydala příkazy o jejich rozmístění do jednotlivých vesnic, nejvíce kolem Kladna, Příbrami, Rakovníka, Turnova, Sušice, ale i do některých lokalit moravských.

Začalo se jim nesprávně říkat „italští uprchlíci“ - ve skutečnosti šlo o italské vystěhovalce, přičemž vystěhování jejich vesnic, svým rozsahem, nemělo žádné další historické srovnání. První hodiny trávili tito zubožení lidé v pohostinstvích, kam je ubytovali tehdejší starostové. Všichni byli hladoví, špinaví, nedokonale oblečení a obutí a hlavně jim nikdo nerozuměl - jazyková bariéra byla obrovská. Přesto si v poměrně krátkém čase našli ubytování v českých rodinách a zapojili se do práce, většinou na polích. V mnoha případech zastoupili chybějící české muže, kteří byli odvedeni do války. Ohromnou pomoc jim poskytovali kněží a to jak morální tak hmotnou. Například díky faráři Gerolamu Viviani z Moliny získali bonus na oblečení z centrálního vojenského skladu ve Vídni. Pan farář ze Svaté Hory u Příbrami jim vymohl předěl obyčejné krmné kukuřičné mouky, která svou kvalitou nedosahovala té, na kterou byli zvyklí z Itálie, ale milovanou polentu z ní připravovali. Trpěli nesmírně hladem, nebylo vlastně nic, chyběly brambory, mouka, maso, mléko, chleba. Živili se ovocem a k údivu českých lidí vařili i pampelišky, pojídali šneky, žáby. Češi je naučili sbírat houby, což do té doby neznali. Maso jim nahrazovala muchomůrka růžová, kterou vařili ve vodě. Její označení neuměli vyslovit, tak jí začali říkat masák a už to téhle houbě zůstalo. Obce na každého z nich dostávaly od rakouských úřadů asi 70 haléřů. Díky neúrodě se v Čechách v roce 1917 objevil hladomor a v roce následujícím španělská chřipka. Mnoho vystěhovalců zemřelo a jsou pochováni na českých venkovských hřbitovech. Jen pro lepší pochopení uvádím, že vystěhovalců žijících v Čechách a na Moravě bylo 3 335, v Rakousku 624, v exilu jich zemřelo 405, poněkud na starší, tuberkulózu a bronchitidu o čemž existují zápisy v matrikách. Také se zde ale 107 nových *bambini* narodilo.

A když už jsem u těch dětí, je dobré vědět, že velmi brzy byly v obcích otevřeny školní třídy, do kterých italské děti začaly chodit. Společně s nimi chodily i děti místní, na věk se nehledělo. Ve třídách učili většinou kněží a italští učitelé, uvolnění pro tuto činnost z fronty. Českým a italským dětem žádná jazyková bariéra nevadila a staly se brzy jakýmsi dorozumivacím článkem mezi dospělou populací. Italské děti mluvily česky zcela bezchybně, psaly foneticky. Dopisování setrvalo ještě dlouho po ukončení války a bylo úžasné a plné přátelství. V šedesátých letech začal komunistický režim dopisování hlídat a dopisy adresátům v Čechách zadržoval. Přesto se jich určitá množství zachovala a tak si lze při výjimečných příležitostech i něco z nezabavené korespondence přečíst. „Mylá Maženko, první odemě sdrěčni pozdrav“, tak takovýto začátek má pozdrav, který ještě v roce 1968 poslala Marii Slavíkové do Čech Mária Oliari. A jiná, zachovalá vzpomínka z Příbramska Gizely Gasperi „Po krátkém pobytu v tanečním sále jsme se přemístili do Sudovic na statek jednoho barona, u něhož můj otec našel práci. Bydleli jsme sami v bytečku až do konce války. Vstávali jsme v šest, snídali jsme mléko, někdy i kávu, pak jsme šli pracovat na pole nebo

se starali o dobytek. Pan baron nám dával pytle pšenice, mléko, brambory a také dřevo na zimu.“

Kromě korespondence se zachovaly v poměrně hojném počtu i rodinné fotografie, protože zřejmě mít foto patřilo k tehdejšímu společenskému způsobu a to i v exilu. Na fotografiích jsou většinou dost početné rodiny, lépe řečeno, matka, babička, dědeček a nemalý počet různých starých dětí. Pokud se na fotografii vyskytuje i voják, pak je to otec rodiny, přijíždějící z fronty do Čech na propustku anebo voják s nějakým zraněním.

„Rakovnický obzor“ vycházející na Rakovnicku přinesl 27. 11. 1915 následující zprávu: „První hloučků uprchlíků ze smavých, krásných zemí jižních, v jejichž oblasti právě řadí litice válečná, přišly na Rakovnicko před měsícem. Ženy v pestrých a těsných sukních a blůzkách - móda širokých šatů dámských letošního roku jest u nich pro nastalou válku zanedbána... Na zimní počasí nejsou nijak vystrojeni, patrně tak jak je válka v letním ošacení zastihla. Jinak jsou vnímavé myslí, procházejí se kolem výkladních skříní. Chovají se ve smyslu našich společenských způsobů, ženy s nádechem příjemné koketnosti.“ (Na Rakovnicku bylo kolem 1000 vystěhovalců, hlavně v Pavlíkově, Všetatech, Všeni).

S výjimkou kněží se nesměli bez povolení vzdalovat z míst pobytu. Směli na pouť na Svatou Horu u Příbrami, což s ohledem na jejich pobožnost byla událost, na kterou se nepředstavitelně těšili. Na pouť přicházela velká procesí z celých Čech. Bylo to i místo k setkání se známými a popovídání. Já ještě tak trochu považuji za osudné, že kostel zde vznikl na základě návrhu italského architekta Paulo Lurago. Italové žili v Čechách až do roku 1919. Společně s našimi lidmi se tak dočkali i 28. října 1918 a jednoznačně tuto událost chápali. Mezi českým obyvatelstvem a jimi vznikla hluboká přátelství, která setrvala i po jejich návratu domů do zcela válkou zničených domovů. Po celou dobu

se snažili Čechům zde oplácet jejich vřelý vztah každodenní vytrvalou prací na polích, chmelnicích, vinohradech. „Čechy“ byly exilem „tout court“ a po návratu domů výraz „být v Čechách“ nebo ještě lépe „prodělat Čechy“ vyjadřoval komplexní prožitek vyhanství a to ať byl exil kdekoli i jinde v Rakousku.

Mezi italskými obcemi a našimi byla v letech 2008 - 2009, podepsána dohoda o přátelství a vzájemné účtě a spolupráci. Bylo tak zpečetěno nevšední setkání ke kterému skoro před sto roky došlo a které nevyzrálo. Na českých hřbitovech jsou umístěné pamětní desky, na Svaté Hoře je památník jako vzpomínka na ty, kteří v Čechách zemřeli. V údolí Ledra jsou v jednotlivých městečkách názvy ulic se jmény českých obcí, které vystěhovalcům poskytly náhradní domov.

Miluji Itálii a trvale hledám všechny zajímavosti z téhle země, takže jsem o vystěhovalcích už dlouho věděla a dokonce před několika roky shlédla na toto téma televizní dokumentární film. Za popsané skutečnosti vděčím tomu, že jsem si mohla v těchto dnech prohlédnout putovní výstavu *Bohemia Mia - mostra fotografica* v Praze v Italském kulturním institutu. A dokonce jsem na výstavu pozvala i svou torontskou kamarádku, která v té době zde trávila dovolenou. A proč by tyhle věci neměli znát i další lidé? A nejenom moje kamarádka. Proto jsem to celé napsala. A ještě tři maličkosti, které vám na závěr řeknu. Tou první je, že si Italky vyšly v obci Chyňavě v Čechách vlaků s nápisem „Colonia Profughi Chinava - 1915 - 1919“ a ta zdobila lokomotivu, která je vezla zpět domů do Itálie. Tou druhou, že v údolí Ledra si můžete pochutnat na gnocchi boemi a není to nic jiného, než ovocné kynuté knedlíky podle receptu z Čech. A tou třetí je to, že vzpomínky na Čechy si ledronští vyprávějí z generace na generaci, stále znají některá česká slova a stále se do českých obcí vracejí vyhledávat vzpomínky na své předky.

Ing Jana Fafejtová-Praha

Jediné vystoupení českého pianisty Borise Krajného letos v Torontu

Krajný předvede klavírní koncert Edvarda Griega s Torontským Filharmonickým orchestrem pod vedením šéfdirigenta Uriho Mayera ve čtvrtek 31. května ve 20 hodin v Centru for the Arts v North Yorku na 5040 Yonge Street. V druhé části programu předvede orchestr Beethovenovu symfonii č. 3 - Eroiku. Info www.torontophilharmonia.com, tel. 647/439-8787

Leoš Janáček osnil Americkou metropoli

Poslední představení Janáčkovy opery *Věk Makropulos* minulý pátek mělo nebyvalý úspěch u newyorského publika. Pod vedením šéfdirigenta BBC London Symphony Jiřího Bělohávků předvedl orchestr Metropolitan opery vynikající výkon, za což byl Bělohávek již před závěrečným jednáním (a opět na konci) odměněn bouřlivým potleskem. V hlavní roli Emilie Marty zpívala Karita Matila, plynne česky a i ostatním zpěvákům bylo velmi dobře rozumět, přestože tam nebyl ani jeden česky nebo slovensky mluvící umělec. Poslední představení bylo zcela vyprodáno a i předchozí večery měly velmi dobré kritiky v místním tisku. Jiří Bělohávek ihned po úspěšném představení odletal do Anglie, kde přebírá nejvyšší vyznamenání britského impéria od královny Alžběty. V Torontu bude dirigovat opery Richarda Wagnera *Tristan a Isolda* již v lednu a únoru 2013. Také předvede Beethovenovu symfonii č. 9 (Ódu na radost) s Torontským symfonickým orchestrem. Jak je vidět, není třeba za kulturou jezdit do Prahy.

Tam zahájilo Pražské Ivo Mou vlastní. Českou filharmonii dirigoval šéf královského liverpoolského orchestru Ivan Petrenko. Dále vystupuje v Praze Vídeňská filharmonie pod taktovkou Daniela Barenboima: předvede tři Mozartovy symfonie. Kromě toho BBC orchestr z Londýna pod vedením Jiřího Bělohávků zahraje Brahmsův houslový koncert s naším velmi dobrým známým z Nokturen ve městě - Ivanem Ženatým, který vystoupí ve stejném programu v Torontu v březnu 2013. Závěrečný koncert Pražského jara - Beethovenovu Devátou předvede orchestr FOK s dirigentem Zdeňkem Mácalem.

Boris Krajný

Translations

**EVA
MESTICOVÁ**

Certifikovaná
překladatelka

emestic@hotmail.com

416/922-8786

Dr. Petr
Munk
Chiropraktik

1552 Bloor St. W.

Toronto, Ont.

www.drpetermunk.com

Ordinační

hodiny:

Pondělí-pátek:

10-13 a

15-19.

Tel.: 416/533-0005

ČESKO-SEVEROAMERICKÁ
OBCHODNÍ A KULTURNÍ
KOMORA INC.

CZECH - NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE AND
CULTURE

909 Bay St. # 1006

Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com

www.czechevents.net

Čtyři zastavení s H. Gordonem Skillingem

Nepamatuji se, kdy jsem se s Gordonem setkal poprvé. Mám skoro pocit, že jsem ho znal vždycky.

68Publishers

Museloto být někdy v době, kdy do Kanady přišli Zdena a Josef Škvorečtí, poněvadž si vzpomínám, že Gordon se aktivně zúčastnil jednání vedoucích k založení *68Publishers (Sixty-Eight Publishers)*, instituce, která začala s ničím, ale bylo jí určeno, aby hrála nejvýznamnější roli v přežití české literatury během 40 let komunistické vlády v Československu. Můj příspěvek byla právní práce spojená s inkorporováním nakladatelství jako charitativní organizace v roce 1972. *68Publishers* vydala celkem 220 knih, často rukopisů, které byly do Kanady vpašovány z Československa. Jako první členové správní rady jsou v chartě uvedeni H. Gordon Skilling, Gleb Žekulin, Michael Schomberg (všichni tři byli profesory na Torontské univerzitě) a já. H. Gordon Skilling byl zvolen předsedou správní rady a zůstal jím až do roku 1995, kdy Zdena a Josef Škvorečtí formálně ukončili činnost svého nakladatelství. Gordonova role při založení nakladatelství, zvláště v týdnech před inkorporováním, byla životně důležitá.

Oběd s profesory Kathryn Feuer a Gordonem Skillingem

Ani s přesným datem tohoto oběda si nejsem docela jist. Bylo to buď koncem roku 1966, nebo začátkem roku 1967. Zúčastnil jsem se oběda jako mluvčí Československého sdružení v Kanadě. Na obědě bylo dohodnuto zahájit na Torontské univerzitě Program českého a slovenského jazyka a literatury, který by byl sponzorovaný Československým sdružením v Kanadě. Torontská univerzita reagovala rychle: dopisem, datovaným 21. března 1967, tehdejší prezident univerzity, Claude Bissell, mi oznámil, že Rada guvernérů přijala s velkým potěšením *naši nabídku daru, splatného v tříletém období, na částečnou úhradu platu profesora na Katedře Slovanských jazyků a literatury, který bude zodpovědný za kurz nebo kurzy české a slovenské literatury. Univerzita bude v Programu pokračovat tři roky po roku 1970. Po roku 1973 je úmyslem Univerzity v Programu pokračovat bez omezení, ledaže by nedostatek studentů nebo jiný nepředpověditelný důvod pokračování znemožnil...* Pokud vím, Program nedostatkem studentů netrpí a také se nevyskytl jiný nepředpověditelný důvod, který by pokračování Programu znemožnil - kurz (či spíše kurzy) vedené profesorkou Veronikou Ambrožovou zdárně pokračují. I v tomto případě Skillingova inspirace byla neopominutelnou přísadou pro úspěch této akce.

Oslava 70. výročí založení Československa

Hlavní událostí této oslavy byl seminář na Torontské univerzitě, nazvaný *Czechoslovakia - 1918 to 1988. Seven Decades from Independence (Československo - 1918 do 1988. Sedm desetiletí od samostatnosti)*. Seminář byl organizován profesorem Skillingem a zúčastnili se ho profesori z téměř dvaceti univerzit: Stanley B. Winters z New Jersey Institute of Technology; Gregory F. Campbell z Carleton College, Wisconsin; Andrew Rossos, Peter Brock, Paul R. Magosci, Richard Day, Dušan Pokorný, Scott Eddie, Gleb Žekulin a Josef Škvorečtý z University of Toronto; Walter

Ullman ze Syracuse University; Piotr S. Wandycz z Yale University; Edita Bosak z Memorial University, Newfoundland; Ronald M. Smelser z University of Utah; Gary Cohan z Oklahoma University; Radomír V. Luža z Tulane University; Yeshayahu A. Jelinek z Ben Gurion University of the Negev, Israel; Roman Szporluk z University of Michigan; Frederick Barnard z University of Western Ontario; Joseph Rothschild z Columbia University; Radovan Selucký z Carleton University; Ján Adam z University of Calgary; Igor Hájek z Glasgow University a Markéta Goetz-Stankiewicz z University of British Columbia. Semináře se rovněž zúčastnili George J. Kovtun, Library of Congress, Washington, D.C. a Vilém Prečan z *Dokumentačního střediska nezávislé československé literatury*, Spolková republika Německo. Recepce se konala v Thomas Fisher Rare Books Library, kde Luba Fraštacký aranžovala výstavu Petlice a jiné nezávislé literatury. Dalšími akcemi inspirovanými seminářem byl koncert (který jsem měl čest organizovat já) CBC Radio program *The Human Face (Lidská tvář)*, jehož autorem byl John Reeves a inscenace (torontským Novým divadlem) Havlovy hry *Pokoušení*. Na koncertu vystoupili: pianista Antonín Kubálek, hudební skladatel Oskar Morawetz, slovenské operní zpěvačky Maria Mattei a její dcera Nina Mattei, čelista Vít Fiala a klavíristka Dagmar Rydlová. Krátké projevy pronesl Chaviva Hošek, ministryně ve vládě provincie Ontario, Viera Fraštacká a jeden z posledních žijících ruských legionářů, major Rudolf Hásek. Autora programu *The Human Face*, Johna Reevese fascinovalo Pražské jaro. Napsal o tom: „Lidé se často ptají, proč já, rozený Kanadčan bez jakéhokoli českého pozadí, se dlouhodobě zajímám o Československo. Po mém soudu (a mnozí soudí stejně), co se tam dělo, bylo stejně důležité jako reformační hnutí ve středověku.“ Reevesův program byl kanadským rádiem vyslán od 24. do 28. října 1988. Havlovou hrou *Pokoušení* soubor Nového divadla ukončil svoji divadelní sezonu 1988-89.

Tato oslava čtyřiceti let československé samostatnosti byla nejvýznamnější akcí o Československu, již jsem byl v Kanadě svědkem. Professor Skilling v ní hrál hlavní roli. Rád si vzpomínám na malou příhodu během semináře. Při jednom zasedání jsem se nechal slyšet, že souhlasím s jedním z přítomných, i když jeho otec mne žaloval pro urážku na cti, již jsem se měl dopustit články o jeho činnosti během války. To se samozřejmě na akademických sešlostech nedělá a někteří z přítomných dali svůj nesouhlas najevo. Ne Gordon. Dosud vidím jeho pobavený, skoro uličnický úsměv: nacisty a fašisty v lásce rozhodně neměl.

Havlova torontská návštěva - 19. února 1990

Torontská návštěva tehdy ještě prezidenta Československé republiky byla zachycena na videu počínaje jeho příchodem do *Convocation Hall Torontské univerzity* a formálním přivítáním jeho dobrým přítelem, profesorem Skillingem. Návštěvou se podrobně zabýval v sérii článků v pražském *Reflexu* v červnu 1991 - a zvláště v čísle datovaném 11. června, novinař Josef Klima. Vzpomínám si na řadu schůzek a telefonických hovorů s Gordonem, hlavně na schůzku v kanceláři

v budově ontarijské vlády nedlouho před Havlovým příjezdem, jejímž účelem bylo prohodit organizaci návštěvy a bezpečnostní opatření. Zúčastnil se jí slušný počet lidí, zástupci kanadské a ontarijské vlády, města Toronto, Královské kanadské jízdni policie (to jméno se mi hrozně líbí), torontské policie, Českého a Slovenského sdružení v Kanadě (reprezentované jejím předsedou, Jiřím Cornem) a jiní. Z mého hlediska nejdůležitější byly dvě osobnosti: krásná a zřejmě vysoce kultivovaná žena, zastupující ontarijskou vládu (dozvěděl jsem se o několik dní později, že ona impresivní žena byla sestrou muže, který mne žaloval pro urážku na cti) a profesor H. Gordon Skilling, který reprezentoval *University of Toronto*. Gordon Skilling - prostě silou své osobnosti schůzku dominoval. Do té míry, že nikdo, poté, co mne nominoval, abych setkání s Havlem v Convocation Hall moderoval, nepřišel s protinávrhem. Účelem setkání bylo jednak udělení prezidentu Československé republiky čestného doktorátu práv ne *University of Toronto*, ale druhou

torontskou universitou, *York University*, jednak Havlův projev nejen k českým a slovenským uprchlíkům a imigrantům, přítomným v Convocation Hall, ale všude ve světě. Takže musím Gordonovi poděkovat za příležitost (mimochodem nikdy se nezmínil, že mne bude nominovat), za příležitost být svědkem (jak já to vidím) jednoho velkého kroku na cestě k rozdělení Československa. Bez ohledu na výsledek Havlovy návštěvy v *Convocation Hall*, Gordon chtěl posílit reputaci dávného přítele, kterého se mu podařilo na Hrádečku navštívit i během komunistického režimu.

Čtyři setkání - čtyři svědectví o věrnosti H. Gordona Skillinga věci československé. (Tento článek byl zaslán organizátoru konference, profesoru Vilému Prečanovi. Profesor Prečan odpověděl: "Mockrát děkuji za skvělý příspěvek. Bude zveřejněn na internetových stránkách konference a v písemné formě rozdělán všem účastníkům konference.")

Josef Čermák
(Pro Satellite a CzechFolksPlus)

Prodám pěkný družstevní ateliér vhodný k bydlení

Centrum Prahy na rozhraní Vinohrad a Žižkova,
50 m od nám. Jiřího z Poděbrad (metro A).
Měsíční nájem 1410 Kč bez poplatků za elektřinu.
Cena k jednání, fotky a podrobnosti viz uvedené odkazy:

<http://www.dumrealit.cz/>

[detail/274334-prodej-ateliero-11-v-dv-35-6-m2-blodkova-ul-praha-3-zizkov](http://www.dumrealit.cz/detail/274334-prodej-ateliero-11-v-dv-35-6-m2-blodkova-ul-praha-3-zizkov)

<http://www.dumrealit.cz/>

[detail/274075-prodej-ateliero-36-m2-dv-blodkova-praha-3](http://www.dumrealit.cz/detail/274075-prodej-ateliero-36-m2-dv-blodkova-praha-3)

V případě zájmu prosím kontaktujte majitele:

Jan Hrabina

(011-420) 775 285 709

hombre@hombre.cz

případně přímo realitní kancelář.

PRAGUE *Bistro*

POD NOVÝM VEDENÍM

Now open for dinner!
THURSDAY
FRIDAY
SATURDAY

416.504.5787
639 QUEEN ST. WEST
TORONTO, ON
CATERING@THEPRAGUE.CA
WWW.THEPRAGUE.CA

Since 1968

Všechno zlé je k něčemu dobré

Stačí otevřít noviny, pustit si rádio nebo televizi a na čtenáře, posluchače či diváka začnou útočit špatné zprávy, způsobující pověstnou „blbou náladu“. Nejen jižní křídlo Evropy, ale už i někteří lidé v Irsku, Německu a u nás odmítají další úsporná opatření a pod hesly jako „nelze se proškrtat k prosperitě“ odmítají vládní programy úspor, rozpočtové odpovědnosti, šetření ve veřejném sektoru i v domácnostech a začínají opět vzývat „růst“, byť znovu a nepoučitelně tím myslí růst výroby a spotřeby, opětovně bezstarostné plýtvání surovinami, potravinami, energií a žití na dluh. Dluh vůči životodárným systémům přírody, vůči nejhudším doma i na naší společné planetě, dluh vůči dalším generacím nejen lidstva, ale všeho živého.

Přitom stačí mít oči otevřené a zaznamenat, že v mnoha ohledech vůbec není nebo by nemuselo být tak zle. Obchody jsou nadále plné zboží, nezažíváme nedostatek tu ovoce či zeleniny, tu některých druhů masa, jindy dámských vložek nebo toaletního papíru. Popelnice a kontejnery na odpad už se tolik neplní zbytky jídla, třídíme odpad. Značné zdražení energií, paliv, pohonných hmot, potravin a nákladů na bydlení nás donutilo znovu se zamýšlet, co je v našich výdajích skutečně nezbytné a co si můžeme odpustit. Učinilo nás více imunními vůči svodům reklamy, naučilo lépe hospodařit s tím, co si vyděláme a co dáme do společné kasy veřejných rozpočtů. Takové samozřejmosti, jako nekupovat si na úvěr či dluh věci, které vlastně nepotřebují, jídlo, které nepotřebují a po zkažení vyhodím, fetiše, bez kterých se dle reklamy neobejdou, ačkoliv opak je pravdou, nám to jen znovu připomnělo. Začínáme si uvědomovat absurditu toho, že namísto podpory vlastní zemědělské i průmyslové produkce jsme vyklidili regály obchodů pro potraviny a jiné zboží

z dovozu, a to nejen tam, kde to může přispět k pestrosti nabídky. Producenti a zákazníci začínají přicházet na chuť znovu vlastním, nezprostředkovaným, na dopravu nenáročným vztahům na farmářských trzích, při prodeji „ze dvora“, znovu přicházejí ke cti regionální specifické produkty. Zákonitě by měly být levnější přinejmenším o náklady dlouhé, energeticky náročné mezistátní a někdy i mezikontinentální dopravy, kdyby měli naši zemědělci stejné ekonomické podmínky a produkce v zahraničí i jejich doprava nebyly skrytě nebo otevřeně dotovány. Konečně se blýská na časy, kdy se začínají odhalovat a zveřejňovat korupční a klientelistické vazby a případy. Pod tlakem sdělovacích prostředků a veřejnosti začíná být vyvozována trestně právní či politická odpovědnost za různé ty „tunely“, předražování veřejných zakázek a donedávna bezostyšné „odklánění“ veřejných peněz na soukromé nebo stranické účty. Ještě to není dost, pořád máme dojem, že policie a státní zastupitelé se bojí důsledně a neohroženě konat svou povinnost vůči veřejnosti, ještě jsme se nepřesvědčili, až na ojedinělé výjimky, že začíná fungovat soudnictví tak, aby bylo ovlivnitelné politiky, hledalo spravedlnost a nikoliv jen soulad s právním řádem, politiky navíc vytvářeným at už úmyslně, nebo z hlouposti účelově, zneužitelným a zneužívaným.

Lze se obávat, že ti, kdo kritizují úspornost a zase začali vzývat „prorůstová“ opatření nechápu, že při stagnaci počtu obyvatel v celé Evropě i u nás není pro žádný „růst“ výroby a spotřeby žádný racionální důvod a že je zmírnění tempa čerpání přírodních zdrojů, surovin a energie, šetrnost ve spotřebě, větší podíl recyklace a nižší negativní dopady lidských aktivit na krajinu, přírodu a životní prostředí vlastně pozitivním jevem. Kdyby se ještě podařilo dále zvětšovat podíl

nemateriální složky tvorby HDP, tedy obrát v těch oborech lidské činnosti, které namísto surovin a energie z přírodních zdrojů hodnoty vytvářejí vynaložením lidské fyzické či duševní práce, jako je práce v sociálních službách, ve zdravotnictví, školství, vzdělávání a výchově, kultuře, sportu, vědě, v dobré správě věcí veřejných, byli bychom mnohem „konkurenceschopnější“ ve spokojenosti našich vlastních občanů a voličů, než budeme-li dál zvyšovat např. export automobilů. Nic nemůže růst až do nebe a není pro to jediný racionální důvod. Jen si tím zaděláváme na budoucí další a větší strukturální a ekonomické problémy. Zaklínat se „růstem“ jako lékem na současné problémy je jen snaha vrátit se na cestu, která není dlouhodobě udržitelná a vede do pekel. Buď do daleko horší hospodářské krize, než si dovedou současné generace představit, nebo do války o území, o zemědělskou půdu, o ropu, surovinu, o pitnou vodu, o přežití na úkor jiných. Neboť zdroje této planety nejsou nevyčerpatelné, jsou omezené, i když někteří lidé to nejsou s to pochopit a tvrdí, že lidstvo si dosud vždy dokázalo díky technickému pokroku poradit. Jednak to není pravda a tito lidé jen patrně nikdy neslyšeli o poučeních z historie, kdy se díky nedostatkům v hospodaření s územím a jeho zdroji zhroutily celé vyspělé civilizace, jednak se počet lidí na Zemi nikdy neblížil 7 miliardám a jejich životní standard spotřeby nikdy tak strašně nerostl, jako v posledních 50 letech, takže dnešní situace lidstva nemá precedens a tím méně starší použitelný recept na řešení této nové situace.

Měli bychom začít i ve vlastním pudu sebezáchovy chápat, že nejde o přechodnou krizi. Že lépe, alespoň v euro-americkém a ostatním hospodářsky „vyspělém“ prostoru světa, už bylo a dál nebude. Svého, s námi srovnatelného standardu, se dožadují další rostoucí populace, kontinenty a národy a tlak na zdroje tím enormně roste. Nepochopíme-li, že uvědomělá skromnost není jen nějaké ideologické klíše, ale poznána nutnost, dojde dříve nebo později ke střetu s těmito populacemi, i když to bude možná pod jinými, třeba náboženskými nebo ideologickými prapory. Je nezbytné konečně se naučit a začít realizovat celou a přesnou definici dlouhodobě udržitelného rozvoje, ne její zploštělé a celou hloubku obsahu pojmu nechápající výklady. Ta v podstatě říká, že **jde o takový vývoj, který zajišťuje všechny základní potřeby dnešní generace lidstva, aniž by ohrožoval bohatost a stabilitu přírody a krajiny, včetně moří, jejich regenerační schopnosti a také uspokojování základních potřeb budoucích generací všeho živého. Ne tedy jakýchkoliv potřeb,** včetně zbytečných a vybičovanych reklamou, ale skutečně jen **základních,** jako jsou potřeba pitné vody, potravin, oděvu chránícího dostatečně před nepřízní počasí, bezpečné přístřeší, fungování sídel, nezbytné dopravy, technické a dopravní infrastruktury, společenské dělbý práce a trhu umožňujícího směnu skutečných materiálních i duchovních hodnot.

K tomu je potřeba společnost vést. K tomu mají mít dostatek vzdělání, morálky a charisma političtí vůdci, ale také učitelé a publicisté. K tomu mají vést občany hromadné sdělovací prostředky, když ne všechny, tak alespoň ty veřejné služby. Neměly by v lidech podporovat sobectví, požívačnost, netečnost k druhým, nedostatek empatie a zneužívat tyto „nízké pudy“ kvůli sledovanosti nebo např. v reklamě, jako to činí mnohdy dnes. K tomu by měly společně působit výchova a vzdělávání doma i ve škole, v zájmových spolkových, kulturních a sportovních činnostech a spolcích. Jsou to hořkými zkušenostmi nabyté a osvědčené recepty, jak spolu lidé mohou a musejí vyjít, tedy základní předpoklady socializace. Poruchy v tomto osvědčeném výchovném a vzdělávacím systému vedly a vedou ke vzniku zrád, jakými byly různí ti Bobligové, Hitlerové, Stalinové nebo dnes Breivikové.

Každá „krize“ je také důvodem a příležitostí k zamyšlení, zda nám nedává nějaký signál, nějaký návod k následné katarzi. Neměli bychom takové příležitosti nechat nevyužité.

V Hradci Králové dne 13. května 2012

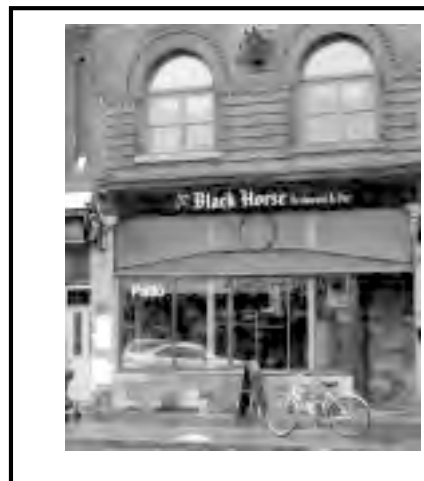
Ing. arch. Martin Říha

Chcete sledovat a ovládat
TV vysílání z pohodlí
Vašeho gauče?

Káblówka
netel TV The future of IPTV

Česká a Slovenská televízia Jednoducho a bez počítača!
www.kablówka.com

Restaurace a bar
The Black Horse
Černý kůň
928 Bloor St. West, Toronto
(Ossington a Bloor)
otevřeno každý den do půlnoci
Pěnlivé pilsenské pivo
PILSNER URQUEL
Dobrá kuchyně
Intimní posezení
Tel.: 416/531-9096

Nemyslete, že je snadné, když na někoho penze spadne

Nechci psát sociologii, ale penzisté jsou velice zajímavá skupina ve společnosti, a přibývá jich jako hub po dešti - teď už mezi ně patřím, i když se ve firmě pachtím jako dřívě. Některé zešedivěli a ztichli, jiní se obrátili ke starým dobrým časům a nejsou ve svém kvělení k utišení, ale Jerry se rozhodl chválit přítomnost, velebít pokrok a libovat si nahlas; kafe a svačinka s ním v restauraci se vždy obrátí v legraci.

Včera jsme si dali spicha v Olympii, restauraci staré a lpící na tradici; sotva jsme usedli ke stolu, loudal se k nám číšník. Jerry shrnul ubrus a optal se číšníka: „Je ten stůl dubový?“

Číšník strnul úžasem, já taky, a vykoktal, že neví. „Tak jdi a zjisti mi to!“ přikázal číšníkovi Jerry, otevřel jídelní lístek a zamumlal ke mně, že velice rád jí na dubovém stole, protože dub je ušlechtilý strom...

Vrátil se číšník z útrob restaurace a řekl Jerrymu: „Nikoliv, pane, stůl není dubový, ale je udělaný z javoru.“

„Hm“, zabručel Jerry a vyslovil objednávku, co chceme, a číšník odešel, a Jerry pravil: „Javor je obstojný materiál, nenávidím plastické stoly, ale dubový mě vždy potěší. Zdalpak víš, že bez dubu by nebyla objevena Amerika?“ Nevěděl jsem, a Jerry mi udělal přednášku, jak duby byly klíčové pro stavbu velkých plachetnic, jak se řezaly prkna a klížila kostra lodí a natloukalo plaňkování a zasazovaly stožáry do dubového osazení, přičemž maloval náčrtky na ubrusky a dělal dub zajímavější než cokoliv na světě. Číšník přinesl jídlo, popřál nám dobrou chuť a Jerry pokračoval o dubu, tedy jestli vím, že je dub k jídlu. Ani to jsem nevěděl, a Jerry započal výklad, jak se dubové žaludy suší a loupají a dužina mele a máčí ve vodě, aby ztratila trpkou chuť a slíbil, že mi jednou udělá z dubové mouky palačinky; řekl *pancakes*, ale to je totéž, a znovu opakoval, že miluje duby, dřevo i potraviny, které se dříve jedly, protože žaludy jsou vydatné, tučné a chutné. Nevím, jak Jerry posuzuje téma za vyčerpané, a nikdy za vyčerpávající posluchače, ale znenáhla se optal, co je nového v srdci Evropy; on tak nazývá mou rodnou zem.

Než jsem rozkousal sousto a polkl, Jerry pokračoval: „Mně je ten národ na křížovatce všech evropských cest moc sympatický a byl jsem rád, že premiér Nečas, vyslovoval to jméno *Nekaz*, přečtyračil hlasování o nedůvěře vládě; je to rázný politik a zajistil příklad pro ty poseroutky vůdce v zemích kolem Středozevního moře, kteří přivedou své země k bankrotu. Moc dobrý chlap, ten *Nekaz*, toho obdivuji.“

Chtěl jsem cosi vsunout o nepokoji penzistů, ale do Jerryho chvalozpěvu se těžko zasunuje a Jerry pravil: „Ta návštěva Bibiho s celým houfem ministrů v Praze byla jako facka všem antisemitům ve Francii; asi napíšu tomu vašemu *Nekazovi*, že je v té zastrané Evropě máják pokroku, když fandí Židům a drží s nima holport, protože Židi jsou chytří a Češi jsou koumáci, a to je výborný team na mnoho příštích let, souhlasíš?“

A než jsem mohl aspoň přikývnout, Jerry opakoval: „Toho vašeho *Nekaze* mám rád a tvůj rodný národ taky a moc.“

Číšník uklidil talířky z javorového stolu a přinesl kafe. Jak u šedesátníků bývá zvykem, po pár doušcích jsem řekl, že jdu na záchod ulít vodu, a Jerry řekl, že taky; stáli jsme u pisoáru a Jerry velebil odlévání vody z těla a nazýval tento úkon slovy květnatými, přímo mužně nábožensky řekl, že takový čistý porcelán je záznak lidského umu, že to provádíme v teple a vzpomněl Zvonokoský skandál s domečkem k takovému účelu u Macaratova hostince.

„A máme velkou výhodu,“ řekl cestou ke stolům, „že nemusíme ven a vůbec je kultura vyměšování vymožeností.“

Mlčel jsem, což znamená mezi námi, že souhlasím doslova a Jerry se vsedě optal: „Vzpomínáš, jaká to byla otrava vyměšovat venku?“

„Vzpomínám“, řekl jsem, a Jerry pravil, že vynález splachovacího záchodu a kanalizace je asi největší příspěvek ke zdraví a delšímu životu na konci 19. a v průběhu 20. století, a že nezná nikoho, kdo by kanalizaci a rozvod pitné vody chválil...

Číšník nám dolil kafe do hrnku, a řekl jsem, že lidé nechválí vymoženosti civilizace, dokud je neztratí, a pak nostalgicky vzpomínají, co měli a už nemají, což Jerryho popíchlo, aby řekl: „Copak jsou lidé tak omezení, že nevnímají, co mají a jak se mají dobře, když mají pokoj a klid a blahobyt?“

Kdybych neseděl s Jerryem, povzdychl bych, ale Jerry vzdychání nesnáší, okamžitě by se optal: „Proč vzdychám?“ Tak jsem nevzdychl, ale řekl, že nevím, že v zapominání na chválu je nejspíš příznak stárnutí a demence.

Jerrymu zacinkal telefon v kapse, podíval se na hodinky a řekl, že má schůzku na radnici kvůli stavebnímu povolení. Jerry chce rozšířit budovu, kde má byznys a slíbil, že mi někdy ukáže plány, abych viděl, jak rozšiřuje podnik.

Šel jsem domů a liboval jsem si, jak je dobře mít kamaráda jako je Jerry. Eva mi doma řekla, že Jerry telefonoval, a chválil, že má kamaráda jako jsem já; což mi připadá ideální.

Rost'a Firla - Sudbury

Milý Rostó,

dnes jsem se díval na zprávy v ČT24 a bylo tam, jak byl premiér Nečas ve Vatikánu a při tom dal svatému otci středověkou památnou knihu. Benedikt XVI. mu dal zas na oplátku plnicí pero. Zřejmě i neomylná hlava katolické církve si spletla premiéra *Nekaze* s prezidentem Klausem, který je světoznámým sběratelem per.

Zdravím

Aleš Březina

Čtení pro americké sousedy

Toto je skutečný příběh beze jmen osob zmíněných.

Pacient (dále P) je postižen velkou bolestí levé dolní končetiny. Protože naposledy navštívil specialistu (dále S) během posledních šesti měsíců, není mu třeba doporučení rodinného lékaře (dále RL1) a objednává se tedy u (S). Ten určuje diagnózu a předepisuje léčbu pomocí dvou léků (L1, L2). Po několika dnech bolest se nelepší, ba horší a (P) sděluje to (S) telefonicky. Ten doporučuje návštěvu (RL1), zda problém není někde jinde. (RL1) nařizuje v léčbě L1 a L2 pokračovat. Po několika dnech úlevy (P) se dopouští zdánlivě nevinného pohybu a bolest se vrací v míře mnohem silnější. Dva dny poté (P) veze svou ženu do zaměstnání v nemocnici a v bolestech se zastavuje na oddělení pohotovosti nemocnice (EMERG). Tam je pořízen rentgen (X) páteře, shledán negativním a předepsán další lék (L3). Ke zlepšení nedochází a bolest žene (P) k (RL1), ten ale je v tu chvíli zastupován jeho ženou lékařkou (RL2), jež po vyšetření předpisuje další lék (L4). Když nadešel den objednané kontroly u (S), (P) se dostavuje, dostává recept na prášky (L5) a na dotaz (P) o možnosti vyšetření CT skanem (S) slíbje CT zařídit a (P) informovat o datu takového vyšetření. Stav (P) se nelepší, po pár dnech navštívuje (RL1) který již má výsledek CT skanu. Ten je značně negativní, (RL1) předepisuje další prášky (L6, L7) a (P) se zmiňuje o neurochirurgovi (dále N) o němž je známo, že podobný neduh úspěšně léčí. (RL1) schvaluje konzultaci s ním, leč t.zv. referral k němu nezařizuje. Při domluvené návštěvě (S) téhož odpoledne k ohromení (P) (S) nemá dosud výsledky vyšetření CT stenem. (P) ale prozíratelně předtím požádal (RL1) o kopii a tu předává (S). Ten konstatuje, že jde nejspíš o uskrpnutí nervů (pinched nerve), z dosud předepsaných léků doporučuje brát jenom tři a k tomu trpělivost. (P) se opět zmiňuje o (N), (S) jej zná a s jeho návštěvou (P) souhlasí. Doporučení k tomu ale vydat nemůže, sděluje, to může jen (RL1,2). (P) se poroučí, děkuje a proměňuje se v horký přehazovaný knedlík mezi dvěma odborníky. V ordinaci ještě zastihuje (RL1), prosí o doporučení k (N), je mu přislíbno v ten páteční den. Je zmaten, ví, že na stupnici odborné zaměřenosti je (N) nejvyšší, (RL1,2) nejnižší a je zmaten privilegiem doporučování. Nejraději by se dokulhal do prodejny lihovin (Liquor Store), koupil láhev whisky a s její pomocí obrátil dosavadní anabázi v taškařici. To mu ale nedovolují užívané medikamenty, ledaže by uvažoval o řešení sebevraždou.

V jakémsi vnučnutí v pondělí se táže v ordinaci (RL1), zda bylo doporučení k (N) odesláno. Sděleno, že zatím nebylo...

Výdrž, neboť srab, seš přece chlap, vždyť bolest trvá jen 24 hodiny den a noc, v chůzi, nečinnosti v noci. Ale zvykneš si na to - za měsíc, za dva, přemítá (P) a usmívá

se bezmála jako mešuge. Ovšem, senná rýma by mu byla milejší...

(Toto je zdarma dodány malý obrázek pro americké přátelé, kteří nám ten důležitý systém péče o zdraví neustále závidějí a svým vládcům za vzor dávají....)

V Severním Vancouveru počínaje šestnáctým dnem měsíce dubna 2012.

Můj obdiv

Nedávno zesnulý Václav Havel, občan, kritik totality, dramatik, vězeň režimu, politik a filosof, měl a má mnoho přátel a obdivovatelů včetně významných světových osobností. Patří mezi nejvýznamnější Čechy moderní doby: T. G. Masaryka, E. Beneše, K. Čapka. Měl a má ovšem i obdivovatele s výhradami i jednoznačné kritiky. Stačí ale vzpomenout známou větu ze známé americké veselohry: Nikdo není dokonalý.

Znám Václava Havla jen z jeho literárního díla, esejí a jak jsem nepravidelně sledoval, z jeho činnosti prezidentské.

Už dávno po prvním přečtení a shlédnutí *Zahradní slavnosti* na jevišti, když jsem se chtěl potěšit absurdním humorem v ryzi podobě, přečetl jsem si hru znovu.

Teď, z četby knihy *The Art of The Impossible* promlouvá Václav Havel jen věcně a moudře. Kniha obsahuje třicet pět jeho esejí a projevů pronesených na různých místech a při různých příležitostech a to v období šesti let (1990 - 1996). Časově je od sebe dělí mnohdy jen měsíc nebo dva, tři. V té době byl prezidentem Československé republiky, stejně jako České. A nejsou nijak krátké. Když se pokusím uvést domi jeho povinnosti jako prezidenta, stejně jako ne právě skvělé zdraví - žasnu. (Myslím, že překlad známého P. Wilsona je velmi přesný). Žasnu nad bohatostí intelektu a ducha toho pozoruhodného člověka, nad jeho pilností.

Jeho texty nejsou prvními projevy státníků, které jsem četl. Tyto Havlovy jsou ale pro čtenáře zážitkem. Pro jejich obsah, srozumitelnost, inteligenci. Při jejich četbě snadno se pochopí, proč Václav Havel v poměrně krátké době získal takový respekt v politickém světě. U významných hlav států, jejichž projevy jsou ve velké většině, možná bez jedině výjimky, dílem hlav jiných.

Ano, jistě jsou odrazem jeho činnosti dramaturgické. Jejich obsah ale není dílem autorovy fantazie, neboť svět je jiným prostředím než divadelní jeviště (ač někdy se jedno s druhým může prolínat).

Nezdá se, že tato kniha vyšla český. Proč se tak nestalo, mohu se jen chabě domnívat. Možná proto, že V. Havel si byl vědom rozdílnosti v hodnocení jeho činnosti doma a u významných světových politiků a osobností. Pokud ale kniha skutečně český nevyšla, je to škoda. Některé zmiňované události již odnesl čas. Nikoli ale literární hodnotu Havlových textů.

K textu Viléma Kuna

Nevím, zda si autor článku Pracovní den! (Satellite č.9) pamatuje stejně mě jako já jeho ze svých třinácti let života ve Winnipegu. To je ale docela nepodstatné.

Upoutal mě a líbil se mi jeho zmíněný článek. Svým způsobem mi připomněl esej B. Russella *In Praise of Idleness (Chvála nečinnosti)*, o níž jsem se kdysi zmínil v textu Jak moc se mi líbil B.Russell? Ve své úvaze se filosofuje, ač poněkud utopisticky, o možnosti čtyřhodinové pracovní doby.

Článek pana Kuna stojí za pozorné přečtení. Ono totiž leccos, co na první pohled připadá jako čirá pošetilost a nepovedená taškařice, nemusí být zcela bez zrnka moudrosti. Důkladné promyšlení, dobrá vůle a snaha těch, kteří mají moc rozhodování a vše další o čem píše pan Kun nemusí být jen čirá a neuskutečnitelná fantasmagorie. „S chutí do toho a půl díla je hotovo!“ radí poněkud zjednodušeně lidová moudrost, ale co když se to někdy kusí...?

Nechci opakovat co tak pěkně sepsal autor zmíněného článku. Napadá mě ale, že připomínka onoho někdejšího boje za osmihodinovou pracovní dobu může dneska rozesmutnět případně navztekat ty, kteří v procesu naší moderní doby, aby si své místo udrželi, jsou nuceni pracovat více hodin denně než oněch osm, ať už kdekoliv, třeba doma u svého počítače. Ač už jsem dost dávno z kola budování venku, alespoň tak mi to často připadá.

Takže, cosi se asi děje jinak, než by se mohlo nebo mělo dít, navzdory všem poznatkům moderní techniky a technologie, ekonomie, sociologie a snad i dalších věd.

Čest práci a míru zdar!

Všechny tři příspěvky: Vladimír Čícha-Vancouver

The Last Butterfly (Poslední motýl)

Děkuji Českému generálnímu konzulátu, že nás upozornil na promítání filmu *The Last Butterfly* na letošním, už dvacátém, Torontském židovském filmovém festivalu. Jméno filmu se mi zdálo povědomé. Pak mi to došlo: jméno filmu mi připomnělo básničku jednoho z talentovaných židovských dětí, které - než je odvlezi do táborů - psaly verše, povídky a reportáže (uveřejňované v časopisu *Vedem*), které jsem si přečetl v roce 1995 vydané knize, *Je mojí vlastí hrabba ghett*.

Hledal jsem ji tam, ale nenašel. Verš, který mi utkvěl v paměti (snad proto, že pro autora verše, jako pro většinu terezínských dětí, ohraničil nejen minulost, ale i budoucnost): *Motýla jsem tam neviděl... Pamatují-li se dobře, poslední motýl, kterého někdy dříve viděl, byl jasně žlutý. Možnost, že titul filmu byl veršem inspirován, byla dostatečnou pobídkou, abych se donutil vyrazit do ulic. Nelitoval jsem. Poslední motýl je nádherný film (i když specificky o násilí nacistickém, je filmem proti násilí vůbec), zajímavý i tím, že jeho producentem je Steven North a hudbu složil (na smrtelné posteli s rakovinou, zemřel před premiérou) jeho otec, Alex North (složil hudbu pro dlouhou řadu filmů, mezi nimi *Spartakus a Death of a Salesman (Smrt obchodního cestujícího)*, asi patnáctkrát byl navržen na Oscara a je málo lidí jeho generace, kteří neslyšeli jeho nejpopulárnější píseň, *Unchained Melody*.) Film režíroval český režisér Karel Kachyňa a hudbu složil dodatečně Milan Svoboda. Námětem filmu je plán nacistů vydrážděním přinutit slavného francouzského mima, Antoina Moreau, aby vytvořil představení s židovskými dětmi v terezínském koncentráku, které mělo přesvědčit pozvané zástupce Červeného kříže o blahobolném a vysoce kulturním životě v této poslední štaci před cestou do plynových komor. Moreau nakonec vytvořil verzi *Hansel and Gretel*, která je otrěsnou obžalobou nacistického režimu. Všichni účinkující skončí v transportu do koncentráku. Poslední motýl byl filmován v Praze ve dnech sametové revoluce. Všichni účinkující a technický personál přerušili natáčení a zúčastnili se demonstrací proti komunistickému režimu. A producent*

filmu *Poslední motýl*, o tom natočil film *Gingerbread Revolution (Perníková revoluce)*, ve kterém vystoupili herci, kteří hráli ve filmu *Poslední motýl*. Ale hlavně v něm vystoupili čeští studenti a herci. Ani ne tak jako studenti a herci, ale jako občané, kteří beze zbraní (prostě svojí vůlí, svou účastí na demonstracích a svou vírou ve svobodu) dokázali svrhnout režim, který jim čtyřicet let vládl knoutou. Jedním z nejpůsobivějších scén filmu je demonstrace proti režimu. Komunistický funkcionář (Miroslav Štěpán) se pokouší zesměšnit studenty, kteří byli zmláceni komunistickou policií. Řekl něco jako, že v žádném vyspělém státě nerozhodují o tom, kdo má být prezidentem, patnáctileté děti. Ze zdola, masy protestujících skandují: "My nejsme děti! my nejsme děti!" Komunistický funkcionář se chvíli tvářil překvapeně, co si to ty lidi dovolují, pak to, zřejmě úplně popletený, vzdal. Nikdo se ho nedotkl, nepadlo jediné výhrušné slovo pomsty, dokonce ani jediné slovo o spravedlivém trestu.

Představitel mima, Tom Courtenay, který se demonstrací zúčastnil, hovořil o *sladkosti* českých lidí. O té sladkosti nevím, ale rozumím mu. Byl to krásný kompliment. Prvně jsem si ověřil, jak se na události v Praze v posledních dvou měsících roku 1989 dívali zvenčí. A byl jsem hluboce a radostně dojat, poprvé od mobilizace v roce 1938. Byl jsem dojat, protože po čtyřiceti letech mordování těl, ale hlavně duší, celého národa režimem, který měl absolutní moc nad životy svých poddaných, nejdříve několik (mezi těmi, kteří byli zmláceni na Národní třídě byl i můj pozdější přítel, Bohumil Hubálek), pak stovky a nakonec statisíce řeklo ne, a řekli to hlasem, který nesnesl odporu. (S bezbřehou pokorou jsem si připomněl závěr poznámek, kterými jsem 21. srpna 1968 protestoval před torontskou radnicí proti invazi armád Varšavského paktu (překlad): „Jestliže nemůžeme poslat tanky proti sovětským, alespoň se znovu zasvěťme vznešeným ideálům svobody, požadujeme se se stále silnějším a neodbytnějším hlasem svobody pro všechny. Neboť náš hlas je slyšet za železnou oponou a stále silnější echo se vrací. Přejde den, kdy toto echo nabude síly uragánu, proti kterému sovětské tanky budou bezmocné.“ Film zachytil i Václava Havla, jak odchází z

vězení, jak přichází s Alexandrem Dubčekem do sálu, dýchajícího slávou, vítězstvím a nadějí a končí záběrem dojatého Havla s první ženou Olgou na balkónu nad jásajícími zástupy. A smutně (a nechápavě) jsem si připomněl i zápis o jednání mezi Václavem Havlem a tehdejšími komunistickým ministerským předsedou Ladislavem Adamcem v úřadu předsednictva vlády 5. prosince 1989. Jednání se mimo jiné zúčastnili Petr Pithart, Jiří Křížan a Vladimír Hanzel (pokud vím, tehdejší Havlův osobní tajemník), který jednání zaznamenal a zveřejnil v knize *Zrychlený tep dějin*.

Havel a jeho kolegové se snažili (necelé tři neděle po zmlácení studentů komunistickou policií) Adamce přesvědčit, aby zůstal předsedou vlády. Hanzel: „Máme to chápat, že vy nebudete...?“ Adamec: „Ne. nebudu.“ (plácnutí do stolu). Havel: „Vy nebudete ministerským předsedou?“ Adamec (rezolutně): „Ne!!!“ Havel: „No, to ovšem jsme nepochopili, aspoň já teda.“ Havel: „Dobře, považujete teda za reálnou - já mám pocit, že řešení s tím, že vy byste byl prezidentem a Sacher předsedou vlády...“

Strašně bych si přál, aby to nebyla pravda. Stejně bych si přál, aby nebylo pravdou mnohé z toho, co se stalo o dva měsíce později, při Havlově torontské návštěvě v únoru 1989.

Za Miroslavem Pouzarem

Zemřel 6. května 2012 v Torontu. Letos v říjnu by mu bylo 89 roků. Měl dlouhý a úspěšný (i když ne vždycky snadný život). Ve své rodné zemi, ve Slaném, vystudoval obchodní akademii. Po komunistickém puči opustil Československo a 23. dubna 1949 se se 113 dalšími československými uprchlíky vylodil v kanadském Halifaxu. V Torontu nejdříve pracoval pro firmu *Mobile Automotive Products* a ve volném čase současně vedl účetní knihy pro několik menších podniků. Jedním z těch podniků byla pekárna, kterou začali dva Italové, Victor a Tony. Ti dva v roce 1960 koupili budovu na Cawthra Avenue, vyčistili ji, koupili si starší pec a míchačku, a založili společnost pod jménem Central Bakery of Toronto. Pak už potřebovali jen partnera, který by dělal administraci. Našli ho ve svém účetním (vložit do podniku \$20.000,00) a byli tři. Na jeho návrh začali péct speciální chleby,

houšky, žemle a nabídli je restauracím a hotelům. Rozšířili a zmodernizovali pekárnu, a získali odběratele jako *Swiss Chalet, Skyline, CARA Operations, Bristol Place, Constellation, Marriot, The Royal York Hotel, Harbour Castle, CN Tower*. Než podnik prodali, zaměstnávali 155 lidí a měli roční tržbu sedm milionů dolarů. Miroslav Pouzar se zúčastnil krajského života; v roce 1972, po odchodu dr. Josefa Kyselky do důchodu, se spolu s Richardem Honigem, Georgem Jilkem, Helly Heidelmayrovou a Josefem Vranou stal členem ředitelské rady torontské československé Kampelický. Navštěvoval podniky na Masaryktownu. V posledních letech se věrně zúčastňoval akcí torontské sokolské jednoty i Kanadského Sokola. Naposledy den před svou smrtí, v kostele sv. Václava v Torontu, kde pohřební obřady o několik dní později vykonal Rev. Libor Švorčík. Rodině zesnulého vyslovujeme upřímnou soustrast.

Sokolský jarní festival - vzpomínka na Jana Waldaufa

22. dubna 2012 byl společenský sál kostela sv. Václava svědkem dvou sokolských akcí. Ta první byla posmutnělá. Vzpomínali jsme na Jana Waldaufa, člověka, který se tak masivně zapsal do sokolských dějin - jako jejich tvůrce i kronikář. O jeho mládí nám napsal krásnou vzpomínkou (četla ji Hana Jurásková, starostka torontské jednoty, která s Janem pracovala dlouhá léta) Janův přítel z dětství, českobudějovický obětavý sokolský pracovník a novinář, František Kadlec. Jemu děkujeme, že Janovu životu dodal další rozměr: kdo z nás věděl, že Jan pocházel ze smíšeného manželství? Byl čas, kdy v Sudetech (než většinu německých obyvatel zachvátilo nacistické šilenství) smíšená manželství nebyla něčím nezvyklým. Přišel Mnichov a Jan se s rodiči přestěhoval do Jižních Čech. Jan zbožňoval svého otce, nadšeného sokolského pracovníka, který vzdoroval poněmčovacím akcím místních nacistů a skončil v koncentráku. Maminka - jistě i z obav o budoucnost svého syna (jehož otec byl oceňován jako nepřítel 'Třetí říše') - Jana zapsala do německé školy a německých organizací. Po skončení války se Janův otec vrátil - s podlomným zdravím - z koncentračního tábora a na matku čekal odsun do Německa. Jan se musel rozhodnout: buď zůstat s otcem v ČR nebo sdílet osud maminky. Jan se rozhodl pro otce. Nevím, kdo v Kanadě věděl o této fázi Janova života - já se o ní dozvěděl teprve z líčení jeho kamaráda z dětství, Františka Kadlece. Moc jsem přemýšlel, jak bolavé muselo být Janovo mládí, jaké bitvy spolu v jeho duši sváděly dva citové světy - a jaký člověk z něho vyrostl! A přemýšlel jsem o tom, jak hrůzně do osudů lidí Hitler zasáhl - nikdo ho nepopsal věrněji než Winston Churchill, který ho během války častoval epitetem jako "vandrák ze stoky" a "zrůdný přízrak" a po válce o jeho příchodu na svět napsal: *...otevřela se prázdnota a do té po chvíli vstoupil šílenec zuřivé geniality, schránka a výraz nejvirulentnějších nenávistí, které kdy rozžíraly lidské srdce. O Janově práci v exilu přečetla anglickou přednášku jednatelka kanadské župy, Jarmila Becka-Lee (uveďla, že použila poznámek Josefa Čermáka - o tomhle jsem se musel zmínit, poněvadž jinak by tento, jeden nejčestnějších lidí, které znám, žádal*

Tři hospody v centru Toronta

Na pípě padesát evropských piv

mezi nimi

Pilsner Urquell!

K tomu evropské jídlo po celý den

Otevřeno sedm dní v týdnu od 11 do 2 ráno.

Town Crier Pub

115 John St.
poblíž Queen St. W.
Toronto, Ontario M5V 2E2
Tel.: 416/204-9502
E-mail: towncrierpub@atef.ca
www.towncrierpub.ca

Village Idiot Pub

126 McCaul St.
poblíž Dundas W.
Toronto, Ontario M5T 1W2
Tel.: 416/597-1175
E-Mail: idiot@atef.ca
www.villageidiotpub.ca

Sin&Redemption

136 McCaul St.
poblíž Dundas W.
Toronto, Ontario M5T 1W2
Tel.: 416/640-9197
E-Mail: sinners@atef.ca
www.sinandredemption.com

opravu). Znovu jsme se podívali rozsahu Janovy činnosti: zastával snad každou funkci v torontské jednotě, v kanadské župě i v Sokolu v zahraničí, organizoval slety nejen v Kanadě, ale i v Evropě (zvláště památne jsou slety v Curychu (o curyšském sletu, konaném v červenci 1976, 'Zpravodaj', časopis Čechů a Slováků ve Švýcarsku, napsal: *že se ho zúčastnily jednoty prakticky z celého světa: jednoty sdružené v Americké obci sokolské, australské, brazilské, kanadské; nejvíce však byly zastoupeny jednoty evropské: Basilej, Baden, Curych, Solothurn, Lucern a Winterthur s pobočkami v St. Gallen a v Thurgau. Cvičilo přes 8000 sokolů a sokolek...a slet shlédlo více než 6000 diváků. Myslíme si, že žádná jiná exilová organizace, ba snad žádná jiná organizace vůbec by nedokázala ve své režii, za své peníze, podporovaná pouze nadšením jednotlivců, dokázat podobné.*) Dlouhá léta redigoval (a z velké části psal) *Sokolský Věstník*, jistě nejlepší sokolský časopis, jaký v té době vycházel. Poslední léta svého života věnoval hlavně napsání sokolské 'kroniky' (jak svou knihu nazýval), monumentálních tří-svazkových dějin (celkem 1822 stran) *Sokol: malé dějiny velké myšlenky*. Po mém soudu (a soudu mnohých) byl největším Sokolem své generace. Na sokolskou práci s Janem vzpomínaly i sestry Radmila Locherová z Toronta a sestra Otrubová z Kitcheneru. Vzpomínce byla přítomna Janova manželka, Vlasta, která se všech sletů zúčastnila (často ve funkci náčelnice a někdy i jako autorka cvičení).

Mezi desítkami přítomných jsme zahlédli sestry a bratry z pobočky Jednoty Toronto, Kitchener-Waterloo-Guelph: sestru Otrubovou, Manžely Kargrovy, nemýlí-li se i manželé Kratochvílové; z Montrealu Míšu Fuchsovou, dr. Horného a br. Vidláka.. A také mezi nás přišla (či spíš přijela) se svým synem vdova po Václavu Troblovi, který v roce 1951 dal příkaz, aby vlak (později známý "jako vlak svobody", který normálně zastavil na česko-německé hranici, se tentokrát nezastavil, ale proletěl přes německou hranici. Paní Troblová letos, 29. října, oslaví své sté narozeniny...

Druhá část programu byla radostnější a myslím, že Jan by z ní měl radost. Viděl by ukázky cvičení sokolských dětí i těch větších, dorostenců i mužů a žen. Sokolská jednota Toronto má výborné cvičitele a cvičitelky, Ivana Čurilla, Ivo Syptáka ml. a Ivo Syptáka st., náčelníka Allena Dixona, Mary Anna Knibbe, Wendy Malysak, Heather Cook a starostku župy, Annu Janoušovou. Děti předvedly cvičení na žíněnkách, ty nejmenší (za vedení Ivana Čurilly) ukázaly všecko, co se za rok naučily, a s Wendy Malysakovou předvedly "Cvičení hrou" na českou písničku. Ti větší, po cvičení na žíněnkách, ukázali - se starostkou župy Annu Janoušovou - část prostných pro Všesokolský slet. Byla to radostná podívaná. Ale nade vším visel opar smutku, že s námi nebyl Jan...

František Ječmen zůstává předsedou

Valná hromada MMI konaná 29. dubna 2012 obnovila mandát svého předsedy, Františka Ječmena - bylo to moudré rozhodnutí: sledují dění v Masarykově ústavu půl století a nemyslím, že ústav měl lepšího předsedu a předseda

schopnější manželku). Také obnovila mandát těchto členů na další období: Libuše Peichl, Elenora Böhm, Dasha Hubschmanová, Robert Tmej, Jarka Juric, Josef Redek. Nově zvoleni byli: Dagmar Benedik, Milly Sypták a Rostí Brankovský. Přítomno bylo, fyzicky nebo proxy, 50% všech členů. Významným úspěchem minulého roku byla stabilizace situace kolem restaurace na Masaryktownu. Návrh na udělení absolutoria učinil revizor Pavel Hartl. Předseda František Ječmen uvedl, že MMI obdržel dary z pozůstalosti Vlasty Scheybalové a manželů Trávníčkových. Jejich rodinám byl poslán děkovaný dopis. Předsedovi Františku Ječmenovi a členům ředitelské rady přejeme v příštím období hodně úspěchů a dobrou pohodu.

Třikrát u sv. Pavla

Slovenský evanjelický kostol augsburského vyznání sv. Pavla v Torontu je domovem jedné z neaktivnějších krajských organizací. V období od 29. dubna do 12. května 2012 toto shromáždění - vedle bohoslužeb - dokázalo, prostřednictvím Klubu Martina Rázusa, dát dohromady tři hodnotné programy:

29. dubna koncert, na němž recitovala Katarína Kozáková; v hudební části programu vystoupili Jolanta Bieniek (housle), Andrej Pevný (saxofon a klavír) a Rev. Ladislav P. Kozák (fujara).

6.května: shromáždění oslavilo svátek matek a Milana Rastislava Štefánika. V programu vystoupili recitátoři: Katarína Kozáková (která program řídila), Jarka Malinčíková, Věra Kohoutová a Štefka Bartalosoová; hudebníci: Jolanta Bieniek (housle), Andrej Pevný (saxofon a klavír), Rev. Ladislav P. Kozák (fujara).

12. května probíhala ve společenském sále kostela sv. Pavla (včetně výborného pohoštění, pro které je kostel sv. Pavla - stejně jako katolický kostel sv. Václava - znám) pozoruhodná událost: uvedení knihy "Slováci v Srbsku - z aspektu kultury". Autorkami knihy jsou Milina Sklabinská a Katarína Mosnáková. Uvedení knihy, která zaznamenává všechny lokality, vesnice, městečka a města, v kterých Slováci žijí, a encyklopedickým způsobem zahrnuje nejdůležitější informace, minulost i dnešek, význam atd., se zúčastnila pouze paní Sklabinská. Přivítal ji i všechny přítomné (a na konec všem také poděkoval) předseda *Klubu dolnozemských Slovákov*, Michal Pavlis. Pastor kostela sv. Pavla, Rev. Ladislav P. Kozák se pomodlil a uvítal novou významnou publikaci. Práce, kterou nevelká kongregace sv. Pavla na poli náboženském i kulturním odvádí, si zaslouží náš respekt.

K recenzi Komédie omylů - dvě omluvy

1. Omlouvám se Lence Novákové, že jsem ji občas pojmenoval Lenkou Novotnou.

2. Omlouvám se čtenářům, Shakespeareovi a Prosperovi, že jsem ten krásný citát na konci recenze, že jsme ze stejné látky jako sny, přičkl Hamletovi, zatímco Shakespeare (jak mne upozornila kritická a vzdělaná čtenářka) ho vložil do úst Prosperovi v jiné nádherné hře, kterou nazval *Tempest*.

Jde to se mnou s kopce.

(Poznámka redakce: I v recenzi na *Komedii omylů* se může nějaký ten omyl navíc objevit.)

Torontskou dvoustranu připravil
Josef Čermák

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954
Licensed under L.L.B.O.

Evropská a kanadská kuchyně
Slovenský i szegedinský guláš s knedlíky, smažený sýr, řízek!
V neděli, v pondělí a ve středu můžete mít populární křidélka!
Dvacet točených domácích i dovezených piv
Velká obrazovka, na které můžete sledovat přímé fotbalové i hokejové přenosy!

Na vaši návštěvu

na 781 Annette St. (křižovatka Jane St.) v Torontu

se těší

Jozef Karol; Tel.: 416/767-8882

TOČENÝ PILSNER URQUEL A CZECHVAR
V ZÁPADNÍM TORONTU!

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Kyla

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063

www.paintinggalleries.net

e-mail: gabankova@paintinggalleries.net

Osemdesiat rokov brata Jána Pet'kovského

Pozrieť sa na život jubilanta, s úprimným záujmom o človeka, priateľa a brata, znamená vidieť ho pohľadom, ktorý aj on sám na seba upiera. Ale zároveň je vtedy potrebné prijať kritériá a hodnoty, ktoré sú mu dôležité a rozhodujúce. Inak by sme mu málo rozumeli. Len v nich a podľa nich sa totiž dajú odhaliť podstatné skutočnosti, ktoré sa oslávencomi stali motiváciou aj cieľom života. Ba hybným zdrojom pohybu ku cieľu, ktorý si jubilant určil a vymedzil tým, že mu podriadiť iné, tiež často dôležité priority. Práve v situáciách rozhodovania, uprednostňovania sa verne predstaví v pravdivom svetle každý sám. Najprv seba a potom - iným. Spontánne, alebo premyslene a chcene. V zmysle slov Pisma - Evanjelia podľa Lukáša 6,43: *Lebo niet dobrého stromu, ktorý by rodil zlé ovocie, a zase niet planého stromu, ktorý by rodil dobré ovocie.*

Keď si pripomínáme, či oslavujeme narodeniny blízkeho človeka, prijímame tak jubilantovu služobnosť a to skrže hodnoty a plody, ktoré on prináša ľuďom a nimi žije... čo by malo byť tiež pre nás napomenutím, akými nazretím do nášho života. Práve tak sa nám môže stať brat Ján Pet'kovský - náš oslávenec v mnohom ohľade oslovením aj príkladom pre náš život. V tomto zmysle slova a nášho uvažovania sú nám zreteľné tri body, od ktorých sa postupne rozširujú ďalšie okruhy určujúce žitie brata zborového predsedu Evanjelického a. v. Slovenského cirkevného zboru sv. Pavla v Toronte - Jána Pet'kovského.

Pozorne skúmajúc nájdeme v živote jubilanta tieto tri rozhodujúce oblasti. Blízke tomu, ako ich nachádzame v Božom Slove. Prvá, rodinný život- Józue 24,15b: *Ja však a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi;* druhá, spoločenský život - 2 Timotea 1,12: *...viem, komu som uveril, a som presvedčený (som si istý), že má moc zachovať, čo mi bolo zverené, až do onoho dňa,* a tretia, osobný život - Žalm 23, 1: *Hospodin je môj pastier.*

Je prirodzené, že v určitej etape života sa predierie do popredia jedna, alebo druhá, či tretia oblasť. Avšak v súlade zostávajúci dvoch. Takto to očakáva od nás aj náš Pán - Ježiš Kristus, učiac nás v evanjeliu podľa Jána 15,14-16: *Vy ste moji priatelia, ak konáte, čo vám prikazujem; nenazývam vás viac sluhami, pretože sluha nevie, čo robí jeho pán. Nazval som vás priateľmi, pretože všetko som vám oznámil,*

čo som počul od svojho Otca. Nie vy ste si mňa vyvolili, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste šli a prinášali ovocie a vaše ovocie aby zostávalo, tak, aby vám Otec dal, čokoľvek by ste v mojom mene prosili od Neho.

Slová Józueho 24,15b: *„Ja však a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi“* sú vyznaním a silným motívom bez rozdielu miesta a času prebývania na zemi, ktoré platia rovnako v každej situácii prežívania svojej existencie manžela, otca, starého otca, svokra v rodinnom spoločenstve. Širšom a užšom. Manželka Vera (rodená Kolárska) a tri na Pána Ježiša Krista orientované deti - Vierka, Janka, Ivan so svojimi najbližšími a rodinou sú naplnením podstatných prírání každého milujúceho a milovaného manžela a otca. Svedectvom, že všetci spoločne a aj každý osobitne slúžia HOSPODINovi na tom mieste, ktoré im zveril Pán Boh. A radosť zo zata Jána a milovaných vnukov - Christophera a Stevena je veríme, bratovi Jankovi akými „bonusom“ (či odmenou), ktorá sa hneď tak „každému od Pána nedostane“. V ich veľkej rodine už „niekoľko rokov“ vedno kráčajú najstarší brat Ján, pán profesor histórie so sestrami - Ankou a s jej manželom Michalom Pavlisom a Zuzkou so svojím manželom Petrom Skálom.

Je veľmi dôležité každému kresťanovi spolu s Timoteom vedieť v 1,12: *...viem, komu som uveril, a som presvedčený (som si istý), že má moc zachovať, čo mi bolo zverené, až do onoho dňa“* vyznávanie brata predsedu Jána Pet'kovského pri pohľade na rodinu do ktorej patrí, i na zverený mu do múdreho a spravodlivého šafárenia cirkevný zbor.

Vedieť a rozumieť, komu som uveril a byť si v tom istý je určite veľká výhoda, ba významovanie od Pána. Je to prednosť - konať zmysluplne, nie len pre seba, ale aj pre spoločenstvo, ktoré právom očakáva múdre a správne rozhodovanie. Doma, uprostred svojich najbližších, alebo v prípade brata Janka na mieste a vo funkcii zborového predsedu, treba dodať dlhoročného predsedu Evanjelického a. v. cirkevného zboru. Mnohé prospešné vedomosti pre túto činnosť získal na Univerzite u Beogradu - Filozofski fakultet, kde študoval históriu. Okrem poctivého učenia sa v období svojich študentských rokov, pracoval tiež na pôde svojich príbuzných Dorčovskej rodiny a zároveň vyučoval mladých študentov. Pre úplnosť treba dodať, že po dvoch rokoch úspešného

štúdia na fakulte žurnalistiky, a to pre nesúhlas so spôsobom uplatňovania mediálnych informácií a správ, školu opustil. Hoci sa už vtedy, v začiatkoch úspešne uplatňoval písaním vo vojvodinskom slovenskom krajskom časopise: *Hlas ľudu.*

Rozpor s komunistickým spôsobom presadzovania práv a moci s jeho svedomím spôsobil, že čerstvý absolvent (v roku 1957) Belehradskej univerzity katedry Filozofie - histórie Ján Pet'kovský dostal zložitými cestami svoj diplom a to v Kanade. Priniesol mu ho priateľ. Do Toronta docestovala neúplná rodina 14. februára 1958. Brat Ján Pet'kovský ako niekoľkodňový manžel, bez manželky. Zosobášil sa totiž krátko pred odchodom 5. februára 1958 v Kulpíne s pani učiteľkou Verou Kolárska. Jej sa podarilo prísť za manželom až po dlhých štyroch rokoch 15. júla 1962.

Počas jeho „predsedovania“ sa v ním vedenom bratsko-sesterskom spoločenstve udiali mnohé zmeny. Na poli ducha i hmotných - materiálnych statkov. Spomeniem tie najviditeľnejšie: zastrešenie kostola a cirkevných budov, ich vnútorné zmodernizovanie. Pod jeho vedením, a v spolupráci s viacerými členmi zboru v súčasnej dobe opäť prebiehajú rozsiahle práce, ktoré majú dôstojne zvýrazniť tohoročnú oslavu 70. výročia vzniku Pánovho - nášho Evanjelického a. v. cirkevného zboru sv. Pavla v Toronte. V širokom zábere pracoval a po dnes pracuje vo viacerých krajských organizáciách, spolkoch. Srdce mu pritom najbližšie bije pre Klub Dolnozemsých Slovákov - Vojvodina.

„Hospodin je môj pastier“ Žalm 23, 1 je pravdepodobne najčítanejším, ale aj najcitovanejším, zo všetkých ostatných žalmov. Jeho pravda - od vekov sa zmocňuje každého na HOSPODINA a Pána Ježiša zameraného muža, či ženu. Je preto krásne, keď jej korene prerastajú srdce človeka a v duši zarodia plodmi pokoja a lásky. Náš jubilant sa radí medzi takýchto bratov a sestry.

Brat Ján Pet'kovský sa narodil 2. mája roku Pánovho 1932, v Kulpíne, vo Vojvodine, v Juhozápadí, v národne uvedomelej slovenskej rodine rodičov Jána Pet'kovského a Anny Pet'kovskej rodenej Dorčovej.

Do premnohých budúcich rokov v HOSPODINOVÝCH požeňaniach pevného duchovného a telesného zdravia, vážený a milovaný brat.

Rev. Ladislav Kozák

**Chcete mít hezké,
upravené obočí,
zvýrazněné oči linkami
nebo
jasnější oči, zvětšené rty?**

**Permanentní makeup je to pravé!
Nic se vám nerozmaže vodou a vydrží to
tři a půl roku.**

**Jedná se pigmentaci upravenou
do kůže (tetování).**

**Vše je s osvědčenými barvami
a anestetiky.**

**Mám 14 let praxi v tomto oboru.
Ceny se pohybují od 100-300 dolarů**

Nyni je 50% SLEVA.

Nabízím rovněž spolupráci v salonech.

**Pracuji jako mobilní služba
a přijedu za vámi domů.**

Telefón: 289/300-0472

www.hanamakeup.com ***

hanamakeup@hotmail.cz

Experience Edenvale Aerodrome
A beautiful place to fly and dine!

- ◀ Fud Grill Restaurant
- ◀ Hangar Rentals
- ◀ Czech Manufactured Ultralight Aircraft for Sale
- ◀ Self Serve Fuel Station
- ◀ Runway Lights
- ◀ Automatic Weather Observation Station (AWOS)
- ◀ Flying School on Site

EDENVALE Aerodrome
5195 Hwy 26 East Stayner, ON L0M 1S0 Tel: (705) 428.3112
www.edenflight.com info@edenflight.com www.fudgrill.com

Lesk českého hokejového bronzu tentokrát zastínilo slovenské stříbro Nad Tatrou sa blýská!

Tím nemáme na mysli jen úvodní slova slovenské státní hymny, přesně tak to totiž vypadalo nad slovenským hokejovým nebem. Připomeňme však, že dějištěm letošního hokejového mistrovství světa byly jak Helsinky, tak Stockholm, tedy vůbec poprvé se hrálo ve dvou zemích současně a závěrečné boje se uskutečnily ve známé helsinské *Hartwall Areně*. V ní však dirigentem slovenských hromů a blesků byl český dirigent a výsledkem této dramatické skladby český hokejový kolaps.

Pohádkově však nezačala, protože na úvod v Helsinkách, kde Slovinci na rozdíl od Čechů absolvovali celý turnaj, přišly jejich prohry s Kanadou 2:3 a s Finskem 0:1. Sice jen těsně, ale žádný bodový zisk po dvou zápasech... Moc důležitá však byla hned následující tvrdě vydržená výhra nad USA 4:2, po níž se slovenští Jánošiči rozjeli. Vítězství s Kazachstánem 4:2, s Běloruskem 5:1, se Švýcarskem 1:0 i s Francií 5:4 je posunula do čtvrtfinále, kde proti nim stála favorizovaná Kanada. Jenže už po jedenácti minutách zásluhou Kopeckého a Šatana šli do vedení 2:0. Když ale v závěru druhé třetiny zámořští hokejisté otočili skóre na 3:2 v jejich prospěch a byli úspěšnější v naprosté většině osobních soubojů, zdálo se, že si slovenský celek bude balit kufr domů. Avšak když se kymácel pod největším tlakem protivníka, přišly bleskurychlé protiútoky zakončené Bartovičem a Handzušem. Navíc hrubým a nepochopitelným faulem na Mikuše, za který dostal trest na pět minut plus do konce utkání, Slovincům ještě nahrál ke konečnému vítězství 4:3 neukázněný kanadský kapitán Getzlaf.

Vůtkova odveta Hadamczikovi

Právě ten den slavil pětadesátý narozeniny Vladimír Vůjtek a hlavou se mu honil celý život. Třeba že na mistrovství světa 1997 právě v Helsinkách zrovna Kanadané krvelačným zákrokem vyřadili ze závěrečných bojů jeho syna, který tehdy byl v životní formě a vedl kanadské bodování nejproduktivnějších hráčů. Nebo že se v roce 2005 ucházel o funkci českého reprezentačního trenéra a o jediný hlas volbu prohrál s Aloisem Hadamczikem... A také už se připravoval na další souboj s Hadamczikem, ovšem tentokrát v podobě semifinálového utkání Slovensko - Česká republika, které pro občany obou zemí představovalo vysoký náboj i ohromnou prestiž. A taktika? Co nejlépe zabezpečená obrana s rychlými výpady.

Neuvěřitelná bilance Šatana

Hrdinou tohoto představení se stal útočník, před nímž se klaní hokejová historie. Vždyť Slovensko reprezentoval na čtyřech zimních olympijských hrách, deseti mistrovstvích světa skupiny A a navíc po jednom skupiny B i C!!! Ano, Miroslav Šatan. Nejdříve z levé strany a téměř z roku kluziště dokonale zaskočil českého gólmána Kováře. Když potom Plekanec z buly vrátil Frolíkovi, který vyrovnal, Šatan odpověděl ve slovenském oslabení a stejným způsobem při hře pět proti pěti završil senzační výhru Slovenska nad Českou republikou 3:1 ještě Hudáček. Spokojený sedmatřicetiletý Miroslav Šatan se

svěřoval: "Jako bych omládl o deset let, tak jsem byl rychlý..." A obrovitý, 205 centimetrů měřící obránce Zdeno Chára, který se loni v barvách Bostonu Bruins stal vítězem Stanleyova poháru, dodával: "To bylo řeči, že trpíme českým komplexem. Moc si tenhle úspěch užíváme a ať si ho užijí také lidi v naší zemi pod Tatrami."

Československá hokejová škola?

Velmi šťastný trenér Vůjtek vysvětloval: "Podařilo se nám změnit celý herní systém. Je to něco jako bývalá a stará škola československého hokeje. Hráči tomu uvěřili a proto se nám tolik dařilo." Na obrovském slovenském úspěchu už nic nezměnila ani finálová prohra s Ruskem 2:6, v níž však počáteční jiskru naděje vykřesal vedoucím gólem hned po šestašedesáti vteřinách právě Chára, který se trefil ukázkovou bombou od modré čáry. Pak už ale soupeř předčil mužstvo Slovenska po všech stránkách, přesto však oslavy stříbrných medailí nejen v Bratislavě, ale i v dalších slovenských městech propukly naplno. Mimořádně nejlepším brankářem letošního šampionátu byl vyhlášen až donedávna ještě dost neznámý Ján Laco, který poslední sezónu odchytil v ruské, přesněji řečeno Kontinentální hokejové lize, za Lev Poprad. A v týmu hvězd nemohl chybět ani obránce Zdeno Chára. On společně s Miroslavem Šatanem a Michalem Handzušem jsou posledními třemi mušketýry v letošním stříbrném celku, kteří před deseti lety ve Švédsku vybojovali pro Slovensko nezapomenutelný titul mistrů světa.

Jen Plekanec vycínal

Český hokej stál v Helsinkách "jen" o jeden medailový stupínek níže, ale právě v těch uvozovkách tkví, jak se krásnou češtinou říká jádro pudla. Ale vezměme to postupně. Když šampionát začínal, experti mužstvu České republiky příliš nadějí nedávali. Snad až na Plekance z Montrealu Canadiens žádné významnější eso z kanadsko-americké ligy NHL ve svých řadách nemělo. Především chyběli oba vynikající brankáři z posledních dvou mistrovství světa. Vokoun, který vycítil české zlato v Kölnu 2005 (mimořádně předtím i ve Vídni 2005) a Pavelec bronz v Bratislavě 2011. K týmu nepřišli ani veteráni a největší legenda českého hokeje Jaromír Jágr, jehož celek Philadelphia Flyers vypadl z bojů o Stanleyův pohár. Navíc Češi nedisponovali žádným z obránců hrajících NHL...

Eratův přílet pomohl

A ani výkony ve dvou důležitých střetnutích skupiny ve Stockholmu, většímu optimismu nenasvědčovaly. Se Švédskem prohráli 1:4 a s Ruskem 0:2. Přitom trenér Alois Hadamczik musel řešit klíčovou otázku stávajících brankářů. Zatímco před zahájením turnaje byl papírovou jedničkou Štěpánek z Petrohradu, tuhle důvěru poněkud nečekaně dostal českobudějovický Kovář a nutno zdůraznit, že jsi výmisi spolehlivými zákroky potvrdzoval. Posílou se po čtyřech utkáních stal útočník Nashvillu Predators Erat a hra Hadamczikových svěřenců šla ovidně nahoru. Zbývající výsledky ve skupině, jak šly postupně? S Dánskem 2:0, Norskem 4:3, Lotyšskem 3:1, Itálií

6:0 a Německem 8:1. Herní projev sice nebyl tak kreativní jako před rokem při šampionátu v Bratislavě, za to postupně nabíral přesný systém i disciplinovanost.

Tvrďý úder Michálka

Ale i tak do čtvrtfinále, které ještě vidělo stockholmské publikum, Češi nastupovali proti Švédům v roli outsiderů. Avšak jejich forma v tomto střetnutí mezi osmi nejlepšími, o němž se tvrdí, že je nejdůležitější z celého mistrovství, kulminovala. Zaskočili domácí Tre Kronor, jejichž barvy hájilo šestnáct hokejistů z NHL, skvělým napadáním, ale zároveň aktivitou a nepřiznivý stav 0:1 góly Nedvěda, Novotného i Erata změnili na 3:1! Švédům se podařilo srovnat na 3:3 a když už slavná *Globe Arena* čekala prodloužení, v rohu hřiště se puku po švédské chybě zmocnil Milan Michálek a devětadvacet sekund před závěrečným klaksonem poslal poměrem 4:3 Čechy do semifinále, v což věřil málokdo...

Švédové konečně na kolenou

O to nečekanějšího, že v předchozích šesti letech organizovaný švédský val, zejména ve středním pásmu, v nejdůležitějších soutěžích zastavil českou snahu pětkrát. V semifinále zimních olympijských her 2006 v Turínu, ve finále mistrovství světa 2006 v Rize, ve čtvrtfinále mistrovství světa 2008 v Quebecu, ve čtvrtfinále mistrovství světa 2009 v Bernu i v semifinále mistrovství světa 2011 v Bratislavě. Zatímco v Bernu u toho jako reprezentační kouč byl Vladimír Růžička, ve zbývajících čtyřech si to odskákal Alois Hadamczik, který tentokrát konečně cítil satisfakci: "Už jsem Švédů měl plně zuby a to, že se nám je podařilo vyřadit, nám teď otvírá lákavou cestu. V českém táboře opravdu panovalo přesvědčení, že po semifinále, k němuž se tým ze Stockholmu přesouval do Helsinek, jsou Slovinci nepřijatelnějším soupeřem, jaký může být. A je třeba poznamenat, že nešlo o žádné přehnané sebevědomí, nýbrž o pragmatické hodnocení momentální situace."

Měl chytat Štěpánek?

V čem tedy byl problém? "Dopustili jsme se tří velkých individuálních chyb," zdůraznil trenér Hadamczik a následně je rozebral. O co tedy šlo? Úvodní a velmi důležitý Šatanův gól pustil Kovář z neuvěřitelně ostrého úhlu. Druhý slovenský úder po českém vyrovnání a navíc při vlastní přesilovce přišel po špatné Plekancově rozehrávce, když Šatan ujel na českou branku zcela sám. Kapitán českého týmu Tomáš Plekanec k tomu chlapsky přiznal: "Moje chyba rozhodla zápas!" Třetí slovenskou branku přidal znovu po brejku Hudáček a stejně jako předtím Šatan klíčkovou do bekendu. Hadamczik se v této souvislosti nechal slyšet: "Před utkáním jsem přemýšlel o tom, že bych do branky měl postavit Štěpánka, ale bohužel jsem to neudělal..." Podle našeho názoru Kovář při prvním gólu chyboval, ovšem za další dva vlnu nenáležely padly po samostatných nájezdech, byť jako přes kopírák a navíc v předchozích utkáních Kovář české mužstvo podržel. Reprezentační kouč rovněž upozornil: "Ve druhé třetině jsme hráli pouze na jednu branku, ale přitom se nám podařilo skórovat jen jednou."

Další nepříjemností bylo, že už v 9. minutě se po zákroku Hudáčka zranil Erat a česká útočná síla tím hodně ochabla.

Medaile třikrát po sobě!

V posledním duelu o třetí místo Češi po přesných trefách Průchy, Novotného a Krejčího zdolali Finy 3:2. Je tedy bronzová medaile útechem nebo úspěchem? O tom, jak moc se finále zdálo být blízko, už řeč. Leč skutečnost, že po předloňském zlatu z Kölnu a loňském stříbru z Bratislavy je Česká republika jedinou zemí, která má ze všech třech posledních šampionátů medaili, určité značkou představuje vysoké kvality. Jak porovnává třetí místa z Bratislavy a Helsinek jeden z nejzkušenějších českých útočníků Petr Průcha? "Toho letošního si cením určitě víc. Před rokem nám v podstatě všechno vycházelo, zatímco teď jsme do toho museli dát mnohem víc bojovnosti a dřiny." Za zmínku stojí i velký příběh už čtyřicetiletého Petra Nedvěda, který tvrdí: "Je to krásný pocit mít medaili na svém prvním a zřejmě i posledním mistrovství světa, které jsem odehrál. V jeho sbírce se však třpytí i stříbrná medaile ze zimních olympijských her, kterou však vybojoval už před osmnácti lety na zimních olympijských hrách 1994 v Lillehammeru, kde ale jako občan Kanady reprezentoval zemi javorových listů..."

Proč to Rusům fungovalo?

Nic naplat, Rusové letos byli pravými a zasluženými šampiony. Mimořádně jako jediní dokázali porazit oba týmy pořádatelů země a navíc zcela přesvědčivě, ve Stockholmu Švédsko 7:3 a v Helsinkách Finsko 6:2. Právě v tomto semifinálovém střetnutí proti Finům v helsinské *Hartwall Areně*, které skončila na vlas stejným výsledkem jako o den později finále se Slovinci, předvedli brilantní hokej plný rychlosti a strojové kombinace jako kdysi v nejslavnějších dobách sborná Sovětského svazu, kterou co by hráč zažil současný trenér Zinatuļa Biljaletdinov. Přitom nejvíce zářilo trio superhvězd NHL - Jevgenij Malkin z Pittsburghu Penguins, který se s jedenácti góly stal nejlepším střelcem šampionátu, Alexandr Ovečkin z Washingtonu Capitals a Pavel Dacjuk z Detroitu Red Wings. Ovečkin neváhal přiletět ze zámoří a posílil své spoluhrače na poslední tři zápasy a všechny součástky pověstné rudé mašiny do sebe výborně zapadly. Být zasvěcení tvrdili, že to takhle mohlo fungovat pouze proto, že rivalové Malkin s Ovečkinem nenastupovali ve stejné útočné řadě... A na závěr ještě jeden pozoruhodný fakt. Ani tentokrát se z prvenství neradovalo domácí mužstvo, byť Finové obhajovali loňský titul z Bratislavy. Je to neuvěřitelné, ale naposledy se to podařilo už před šestadvaceti lety Sovětskému svazu na světovém šampionátu 1986 v Moskvě...

Závěrečné výsledky - čtvrtfinále: Slovensko - Kanada 4:3, Rusko - Norsko 5:2, Finsko - USA 3:2, Česká republika - Švédsko 4:3.

Semifinále: Rusko - Finsko 6:2, Slovensko - Česká republika 3:1.

O 3. místo: Česká republika - Finsko 3:2.

Finále: Rusko - Slovensko 6:2.
JAROSLAV KIRCHNER, Helsinky

Liberec mistrem - Plzni chyběly centimetry

Poslední dvě kola rozhodla o vítězi ligy. O druhém sestupujícím rozhodlo již 29. kolo. Po žižkovské Viktorce jsou to pražští Bohemians, kteří měli skvělý nástup do sezóny, ale zbabrali jaro a po remíze 0:0 s Teplicemi neměli již v posledním kole šanci. Ostrava si naopak vítězstvím 3:0 nad Slavíi zajistila účast v příštím ročníku. Hradec pokračoval v matných výkonech a prohrál s Olomoucí 1:2, zatímco Plzeň vykřesala naději na titul v utkání s Příbramí, kterou rozdrtila 5:0. Slovácko si poradilo se sestupujícím Žižkovem 2:1, Budějovice zdolaly Mladou Boleslav 1:0. V severočeském derby nakonec vyhrál Liberec v Jablonci 2:0. Zatímco v

pražském derby přišla Sparta definitivně o naději na titul s Duklou po remíze 1:1. V posledním 30. kole byla jediná otázka, kdo získá mistrovský titul a náhoda nebo spíše řečeno los chtěl, aby se v přímém souboji setkaly Liberec s Plzní. V případě vítězství Západočechů by se mistrovský titul vrátil do Plzně. Liberci stačila remíza k získání titulu a tomu podřídil způsob své hry. Přes velký tlak hostující Viktorky, která nastřelila dvě tyče se nakonec domácím podařilo uhrát bezbrankovou remízu. Sparta, která porazila Budějovice 3:0, skončila třetí. V posledním vršovickém ligovém derby na delší dobu porazila Slavia díky lepšímu výkonu v závěru sestupující Bohemians 3:1. Ostatní výsledky: Olomouc-Dukla 2:1, Ml. Boleslav-Jablonec 3:0, Teplice-Ostrava 1:1, Příbram-Slovácko 0:4 Žižkov-Hradec 1:1.

Corgoň liga

1. Žilina	33	19	10	4	52:27	67
2. Trnava	33	19	8	6	44:22	65
3. Slovan	32	16	11	5	47:33	59
4. Senica	33	15	12	6	47:23	57
5. Trenčín	33	12	12	9	51:49	48
6. Ružomberok	33	11	11	11	39:34	44
7. Moravce	33	11	8	14	34:43	41
8. Nitra	33	9	12	12	33:39	39
9. Bystrica	33	9	9	15	37:47	36
10. Prešov	32	7	11	14	24:34	32
11. Košice	33	6	11	16	25:40	29
12. D. Streda	33	5	1	27	21:63	16

Corgoň liga

31. kolo: Dunajská Streda-Slovan Bratislava 2:3 (0:0), MFK Košice-Tatran Prešov 0:0, FC Nitra-FK Senica 1:0 (1:0), FC Zlaté Moravce-Spartak Trnava 0:2 (0:0), Banská Bystrica-AS Trenčín 1:2 (1:0), MFK Ružomberok-MŠK Žilina 0:1 (0:1).

32. kolo: Spartak Trnava-MFK Ružomberok 3:0 (2:0), MŠK Žilina-FC Nitra 2:0 (2:0), FK Senica-Dunajská Streda 5:1 (3:1), Slovan Bratislava-MFK Košice 1:1 (0:0), AS Trenčín-Tatran Prešov 2:0 (2:0), Banská Bystrica-FC Zlaté Moravce 0:0.

33. kolo: MFK Ružomberok-Banská Bystrica 2:0 (1:0), Dunajská Streda-MŠK Žilina 0:2 (0:0), MFK Košice-FK Senica 0:0, FC Nitra-Spartak Trnava 0:2 (0:1), FC Zlaté Moravce-AS Trenčín 2:3 (2:0), Tatran Prešov-Slovan Bratislava 2:1 (0:1).

Gambrinus liga

1. Liberec	30	20	6	4	68:29	66
2. Sparta	30	20	4	6	51:25	64
3. Plzeň	30	19	6	5	66:33	63
4. Boleslav	30	15	5	10	49:34	50
5. Teplice	30	12	10	8	36:30	46
6. Dukla	30	11	9	10	42:35	42
7. Slovácko	30	12	5	13	29:32	41
8. Jablonec	30	11	7	12	54:43	40
9. Příbram	30	11	6	13	44:56	39
10. Budějovice	30	9	8	13	30:51	35
11. Olomouc	30	11	10	9	42:38	34
12. Slavia	30	8	10	12	28:34	34
13. Hradec	30	8	7	15	22:38	31
14. Ostrava	30	7	7	16	31:48	28
15. Bohemians	30	6	6	18	20:54	24
16. Žižkov	30	5	4	21	23:55	19

Česko - Izrael 2:1

Česká fotbalová reprezentace v předposledním testu před blížícím se mistrovstvím Evropy v Polsku a na Ukrajině v sobotu večer v rakouském Hartbergu porazila gólem Davida Lafaty v nastaveném čase 2:1 Izrael. Tým Michala Bilkla nastoupil po týdenním soustředění v rakouském Bad Waltersdorfu bez pěti hráčů tradiční základní sestavy. Na tribuně byli Čech, Kadlec, Plašil, Pezek a Rosický. Branky: 17. Baroš z pen., 90.(+2) Lafata - 45. Shechter. Rozhodčí: Trutz - Chládek, Brendza (všichni Slovensko). Bez žlutých karet. Diváků: 3400. Poločas: 1:1. Česko: Drobny - Rajtoral (46. Gebre Selassie), Hubnik, Sivok (46. Suchý), Pudil (79. Limberský) - Hübschman, Jiráček (65. Darida) - Petřžela (65. Lafata), Kolář, Pilař - Baroš (46. Necid). Sport.cz

Naše internetové stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků v našich novinách. Aktuální vždy v den vyjítí novin.

www.satellite1-416.com

www.zpravy.ca

www.zpravy.org

www.spravy.ca

Předchozí číslo v PDF

www.9.satellite1-416.com

www.9.zpravy.ca

www.9.spravy.ca

Kalendář

Co se připravuje

v krajské komunitě v Kanadě

www.kalendar.satellite1-416.com

www.kalendar.zpravy.ca

Nové divadlo

O jednotlivých představeních

Nového divadla v Torontu

www.divadlo.zpravy.ca

NHL

Závěr utkání a rozhovory s hráči

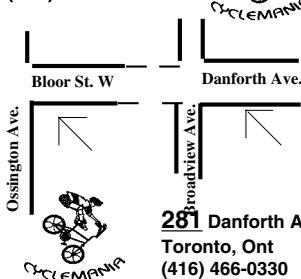
českého a slovenského původu

www.nhl.zpravy.ca

www.nhl.satellite1-416.com

www.nhl.spravy.ca

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080

281 Danforth Ave.
Toronto, Ont
(416) 466-0330

Toto číslo bylo dáno do tiskárny

27. 5. 2012 v 11:00

Příští číslo vyjde:

21. 6. 2012

Uzávěrka: 13. 6. 2012

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Pro prodej:
analýza trhu, obchodního trendu, místa, příprava domu pro prodej.

Pro kupce:
denní zaslání nabídky e-mailem, osobní prohlídka nemovitostí, finanční asistence.

Jsem tu pro vás!
Royal Le Page, Signature Realty
Independently owned and operated brokerage
416/443-0300 - direct 416/443-9268
www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com